

ஜனவிநோதினி.

இல. 8.

ஆகஸ்டுமீ 1870.

புத்த. I.

செல்வத்தையும் வறுமையையும் பற்றிய கதை.

(தொடர்ச்சி.)

இதற்கு முன்சின் இலக்கத்தில் அதிஷ்டனென்பவன் செல்வமென்னும் சன்னிகையை மணம்புரிந்து, கொஞ்சக்காலம் சகலவித சம்பிரமத்தோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்து, பின்பு அவ்வாழ்வு குலைந்துபோக, நாநாவித சங்கடங்களை அநுபவித்து அஷ்டதரிதநிரததிற்குட்பட்டு எகிப்துதேசத்திற்கு வலசைவாங்கிப்போய், அவ்விடத்தில் மகா நிர்ப்பந்தஸ்திதியில் கொஞ்சக்காலம் ஜீவித்திருந்து, பின்பு இறந்துபோனான் என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்தோம். இப்போது அவனுடைய சகோதரனாகிய துர்அதிஷ்டனுடைய சரித்திரத்தைக் கவனிப்போமாக. இவன் வறுமையென்பவனை விவாகஞ்செய்தபின்பு தன் தமையனால் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டானென்று முன்சொன்னோம். அவன் வறுமையை மணம்புரிந்த நான்முதல் அவன் அவன் பார்வைக்கு மகா அவலக்ஷணமும், மனதிற்கு மட்டற்ற வெறுப்பும் கசப்புமானவளாயிருந்தான். ஆகிலும் அவன், அவன் போன போன இடங்கனிலெல்லாம் இணைபிரியாத அன்றினைப்போல அவனை விடாப்பிடியாய்த் தொடர்ந்தான். அவன் எடுத்த காரியங்கனிலெல்லாம் இடையூறுகளும் நஷ்டங்களும் சமயவித்தன. ஓர்சமயத்தில் மிகவும் விசேஷியுயர்ந்த வர்க்ககசார்க்குகளை ஏற்றிக்கொண்டுபோன அவனுடைய வியாபாரக் கப்பலானது சர்சினியா தேசத்துக் கப்பற்சொளிகைக்காரர் கையில் அகப்பட்டு சாவாங்கமாய்க் கொள்ளிப்போயிற்று. அச்செய்தியைக் கேட்டு அவன் துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தினான். இது சம்பவித்த சில தினங்களுக்குள்ளாக, அன்னுக்கு மீதியாயிருந்த வேறொரு பெரிய கப்பலானது வெகு

சுரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு யாத்திரைசெய்கையில், சுற்பாறை யுள்ள ஓர் நீயின்பேரில் மோதிக சின்னூயின்னமாய் உடைந்துக கடலில் தாழ்ந்துபோனதினால் அவனுக்குப் பெரிய நஷ்டமுண்டாயிற்று. கடைசியில், தூர் அடிஷ்டன் தன் பணத்தை வட்டிகுருப் போட்டிருந்த காசுக்கடை முதலாளியானவன், தன் வியாபாரத்தில் பெரிய நஷ்டங்கள் நேரிட்டனவென்ற போக்கைச் சொல்லித் தன்னிடத்தில் வட்டிக்குப் பணம்போட்டிருந்தவர்களுக்கெல்லாம் கையை விரித்துவிட்டுத் தன் ஐநக ஊரையிட்டு ஓர் அந்யநாட்டிற்கு ஓடிவிட்டான். இதனால் தூர் அடிஷ்டனுடைய ரொக்கப் பணத்தில் கொஞ்சக்குறைய முழுமையும் முழுசிப்போய்விட்டது.

இவ்வித சம்பவங்களினால் தரிதிராதசைக்குட்பட்ட தூர் அடிஷ்டனாவன் மிகவும் மனரொந்துத் திராசசஞ்சலத்திற்குள்ளானான். பின்பு அவன் மனச்சலிப்பினால் தனக்கு மீதியாயிருந்த அற்பசொற்பமான ஆண்டியைத் திரட்டிக்கொண்டு தன் ஐநக ஊரைய திருக்கரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, வறுமையைத் துணையி யாதக்கொண்டு காடுகள் மலைகளுள்ளப் பிரதேசங்களில் கொஞ்சக்காலம் தேசாந்தரத்திரிந்து, கடைசியில் ஒரு பர்வதநின் அடிவாரத்திலிருந்த சிறு கிராமத்தில் போய் சிறு குடிசையொன்றில் குடியிருந்தான்.

இப்படி அவன் வனசஞ்சாரஞ் செய்துவருகையில் வறுமையானவன் தன் கடுமையான பார்வையை மாற்றி முகத்தில் சாத முள்ளவனாகி, தூர் அடிஷ்டனுக்கு நேரிட்ட இக்கட்டுகளினாலும் சஞ்சலங்களினாலும் அவன் மனம் மிகநொந்து புன்பட்டுப்போயிருந்ததைப் பார்த்து அவனுக்கு ஆறுதலையும் தேறுதலையும் செய்துவந்துவக்டினான். ஞானம் நிறைந்த அநேக நல்ல புத்திமதிகளை அவனுக்கு லகுவாய்ப்புக் கட்டினான். இப்பூலோகப் பொருள்களின்மீது மிதமிருசின பாசத்தை வைப்பது பேதைமைவென்றும், லௌகிக சம்பல்க்கல்லாம் நிலையற்றநாகையால் அநேக நம்புவது பெரிய தப்பென்றும் அவனுக்கு உணர்த்தினான். அடைபிண்ட சாராயகளைநுகையும் சிருஷ்டித்து ஆண்டு சம்பித்துவருகிற சர்வஞானமுள்ளவரும், தயர்பரமுதிய கடவுளுடைய பராமரிப்புக்கு அவன் தன்னை முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுத்தது அவருடைய கருவாயின்மீது தன் முழுநம்பிக்கையையும் வைப்பதே தெளிந்த ஞானமென்று அவனுக்கு விளக்கிக்காட்டினான். இங்

வாறு வறுமை என்பவன், அவனுக்கிருந்த மனநோவையும் சஞ்ஞ சலதையையும் ஒருவாறு நீக்கி, அவனுடைய மனதைச் சாதாரண பணியும் சாதாரணமயமுள்ளதாக்வி, பிராபும இக்கட்டுகளை அவன் காண்கையில் மனதுநுகி அவர்களுக்கும் தனனால் கூடிய உதவிகளைச் செய்யத்தக்கது தன்மைபுள்ளவனாகும்படி செய்தான்.

ஒரு சமயத்தில் துர்அகிஷ்டனை நோக்கி வறுமை என்பவன் பண்ணின பிரசங்கமென்னவெனில்: "கடவுள் எவர்களைவிட அன் பாயிருக்கிறாரோ அவர்களிடம் என்னை அறுப்புநிறர்; கண்டிப் பும் கடுமையுமான என் சினைகூறியால் அவர்களை நல்லவழியில் பார்த்தி, பிராவரும் மகிமைபைப் பெறுவதற்கு அவர்களை, தருகியுள்ளவாகளாக்கிவிடுவதும், இம்மைக்குரிய நியாயமான இன்பங்களை நியாயமானபடி அறப்பரிக்கும்படி அவர்களுக்குத் தந்துக்கொடுப்பதும் எனக்கு நியமிக்கப்பட்ட முக்கியவேலை. பூர்வத்திலிருந்த (Cato) கேற்றே (Socrates) சோககிரேதில் முதலிய மகாத்மாமாக்களை நான், நான் சகல நற்காரியங்களிலும் பரிந்தி, மிக உன்னதமான நிலைமைகளுக்குக் கொண்டுவந்து, அவர்களுக்குப் பின்னுள்ள ஐனங்களுக்குடெல்லாம் அவர்கள் நல்ல முன்மாதிரிகளும் நல்லவழிகாட்டிகளாகுமாபடி செய்தேன். என் சகோதரியாகிய ரெல்வமென்பவன் பார்வைக்கு மிகச் சௌந்தரியமும் முகமலர்ச்சியுமுள்ளவனாகத் தோன்றினாலும் அவன் ஒரு வஞ்சகி, விசுவாச காதகி, தன்னை கம்பிடுகளை மோசததிற்குட்படுத்தும் பேருத் துரோகி; அவன் முதலில் பலவித இன்பங்களைக் காட்டி மயக்கி, நன் வரப்படுத்துகிற ஐனங்களை வரவா நானா வித்த நிமைதன் மோசங்களுக்குட்படுத்தி, கடைசியில் திராதசஞ்ஞ சலம' இக்கட்டுகள் ஆகிய இவற்றின் டையில் அவர்களைக் குரூமாய் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தான் தூரத்தில்நின்று வேடிக்கைபார்ப்பான். ஆதலால் வறுமை என்னும் நாமதேயத்தை அணியுநிருக்கும நானே எனனால் போதிக்கப்பட்டு, என் புத்திமதிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றிற்கிணைசகதொழுகுவோர்களைவலானாயும், மனாழிநியும், சந்தேகமும், சமாதானம் ஆகிய இவைகள் குடி கொண்டுருக்கும பாக்கியமுள்ள நிலைமைகளுக்குத் தப்பாது நடத்தித்துக்கொண்டுபோவேன் என்பது சத்தியம்" என்றான்.

வறுமை என்பவள் இவ்வாறு வற்புறுத்திப் பிரசங்கிக்கையில், அர்ஜுனன் மிகுந்த கவனத்துடன் அவளுக்குச் செனிகொடுத்து, அவள் முகத்தை மிகவும் கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது முன் அவள் முகத்தில் தோன்றின கோரமும் அந்தக்கேடும் வெகுவாய் சீங்கிப்போகிறதைக் கண்டான். அவள்பேரில் அவனுக்கிருந்த கொடிய வெறுப்பானது படிப்படியாகக் குறையத் துவங்கிற்று. கடைசியில் அவன் அவளுடைய நல்லாலோசனைகளுக்கு முற்றிலுமிணங்கி, அவளுடைய விவேக நடத்துதலுக்குப் பூணமாய்க் கீழ்ப்படிய உடன்பட்டான். மனாம்மியமுள்ளவர்களுக்குக் குறைகள் கொஞ்சம்; மனத்திருப்தி இல்லாதோர்க்குக் குறைகள் எண்ணிறந்தவை; கடவுளுக்குக் குறைகளென்றுமில்லை; ஆகையால் மனாம்மியமுள்ளோர் மற்றவர்களைப்பாக்கிலும் கடவுளுடைய தன்மைக்கு அதிகச் சம்பமாய்வருகிறார்கள் என்று ஓர் ஞானியானவர் விளம்பின மூதூறையை வறுமையென்பவள் அடிக்கடி அவன் மனதில் உறுத்தினாள். மேலும் அவன் அவனுக்கு முக்கியமாய்ச் சொல்லிவந்த புத்தி என்னவென்றால்: ஒவ்வொருவனும் தனக்கு மேலான அந்தஸ்துகளில் செல்வச்செருக்குள்ளவர்களாய்ச் சகல வித சம்பிரமத்தோடும் வாழுகிற சொல்பத்துகையான ஜனங்களை நோக்கிப்பார்த்துப் பெருமூசொழிந்து பொறாமை கொள்ளாமல், தனக்குக் கீழே தாழ்ந்த நிலைமைகளில் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் பலவிதச் சங்கடங்களை அறுபவிப்பதைக் கூர்ந்து கவனித்து, மனாம்மியமும் நன்றியறிதலுமுள்ளவனாக வேண்டுமென்றும்; கடவுளிடத்தில் செய்யும் பிரார்த்தனைகளில் ஐசுவரியம் கனம் அதிகாரம் முதலியவற்றிற்காக மன்றாடாமல், தர்மகுணம், சமாதானமுள்ள நிலைமை, மர்சுற்ற வாழ்நாள், ஆறுதலும் சந்தோஷமுமான மாணம் ஆகிய இவற்றிற்காக ஆவலுடன் மன்றாவேதே விவேகமென்றும் அவனுக்குத் தெளிவாய்க் காட்டினாள்.

பின்பு அவன் வரவாத் தன் நிலைமையில் ஆறுதலும் சமாதானமும் அடையத்துவக்கினான். ஆகிலும் அவன் வறுமையென்பவளுடைய முகத்தைப் பார்க்கையில் அவள்பேரில் ஆனுகொள்ளாமலும், அவளோடு சகவாசஞ்செய்கையில் சந்தேகமடையாமலுமிருந்தான். அவன் ஒருநாள் அவளை நோக்கிச் சொன்ன தாவது:

“அக்கினியானது பொன்னைப் புடயிட்டு, மாசகந்தி, மாற்றை உயர்த்துகின்றதே; ஆப்படிப்போல், மனுமக்களின மனைதச சிச் திருத்தி அவர்களுக்கு விவேகத்தை அளித்து, அவர்களை கல்வழிகளில் பயிற்றும்பொருட்டாகவே வறுமையாகிய நான் தெய்வசெயலினால் மானிடரிடம் அனுப்பப்படுகிறேன். இந்நோககம் நிறைவேறுகிறதோடு நான் வந்தவகையும முடிந்துபோகும். நான் உன்னிடத்திற்கு வந்தகாரியம் இப்போது முடிவுபெற்றமையால் உன்னைவிட்டு நான் புறப்படவேண்டியிருக்கிறது. உன் சகோதர குகிய அநில்டன் பக்கத்தில் என் சகோதரியாகிய சொல்வமென்பவள் வந்தாளே. நீ அவளுடைய ஸ்திதியைப்பார்த்து மயங்கிப் பெருமூச்சு விட்டாயே. ஆனால் அவன் கொஞ்சக்காலத்திற்குள் செல்வத்தினியிற்றம் நரநாசிக இக்கட்டுகள் மோசங்களுக்குட்பட்டுத் தீராத சஞ்சலத்திற்குள்ளானானல்லவா? சொல்வத்தின்மேல் மிதமிஞ்சின ஆசைவைத்த தன் மதியினத்தையும், அதனால் தனக்கு விளைந்த எண்ணிறந்த கேடுகளையும் அவன் பிற்காலத்தில் உணர்ந்தான். கடைசியில் அவனுக்குண்டாயிருந்த பலவித நிர்ப்பநதங்கள், துன்பங்களினின்று மாணந்தான் அவனை விடுதலையாக்கிற்று. உன் சகோதரனுடைய காரியம் இப்படி முடிய நீ உன்பங்குக்கு வறுமையைப் பெற்றதினால் பாக்கியசாலியென்ப தற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் நீ எப்பொழுதும் அவனை உன் ஞாபகத்தில்வைத்து, அவன் உனக்குப் போதித்த நற்புத்திகளைக் கவனித்து அவற்றிற்கிசைய ஒழுருவாயாகில் உன் வாழ்நாட்கள் சமாதான சவுக்கியமுள்ளவைகளாயும், உன் மாணம் சந்தோஷமுள்ளதாயும் இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை” என்னான்.

இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிமுடித்த சுணமே அவன் அவனுடைய பார்வைக்கு மறைந்துபோய்விட்டான். அந்நிமிஷத்தில் முன் அருகிருக்கப்படத்தக்கதும், அவலக்ஷணமுள்ளதுமாயிருந்த அவன் முகமானது நூதன களைப்பொருத்தி அதிசொன்றரியமுள்ள நாகத்தோன்றிற்று. ஆகிலும் அவள்பேரில் அவனுக்குச் சரியான ஓசமுண்டாகவேயில்லை. அவளுடைய உண்மைமுதலிய நற்புண்களினியிற்றமும், அவன் தனக்குச்செய்த நற்போதனைமுதலிய அரியநன்மைகளினியிற்றமும் அவளுக்கு அவன் மிக நன்றி

யிந்தனையினாலிருந்தபோதிலும், அவனை மிக நேசிக்கவேண்டுமென்று அவன் உண்மையாய் விரும்பித் தீர்மானிக்கப்போகிறான். அவனுடைய இயல்பான மனக்கரு அவன்பேரில் அன்பு பிறக்கவேயில்லை; அவன் அவனைவிட்டு மற்றொருபோனதிரிமித்தம் அவன் துகடப்பட்டமையில்லை, அவன் மறுபடியும் நன்னிடம் திரும்பிவரவேண்டுமென்று அவன் சற்றேனும் ஆசிக்கவாயில்லை. ஆனால் அவன் தனனைவிட்டுப் புறப்பட்டபிற்பாடு அவன் சந்தோஷமடைந்தபோதிலும், அவன் சொல்லிவிட்டுப்போன நல்லாலோசனைகளையும், உணர்ந்தின தீவயருளபோதனைகளையும் அவன் சற்றென்றி லும நேசிக்கிடாமல் அவற்றை விலைமதிக்கத் தவிர பொக்கிஷம போலத் தன் மனநில் நன்றாய்ப் படுத்திக் காத்துக்கொண்டு, அவற் றிறக்கைய நடந்து காளுக்குதான் அதிக சந்தோஷமும் சமாதானமுமுள்ளவனானான்.

இதற்குப் பின்பு அவன் வியாபாரத்தை மறுபடியும் நுவல்கி அதை மிகுந்த நிதானத்தோடு நடத்திவருவான். கொஞ்சக்காலங் கிறகுள்ளாக இவ்வலகத்தில் அதுபலிக்கத்தரும் நியாயமான அநுபவங்களுக்கு அவசியமானமட்டுக்குக் கொஞ்ச சம்பாந்தியத் தைச் செய்துகொண்டு, தகுந்த ஓர் காட்டுப்புறத்திற்குப் போய்க் கொஞ்ச நிலத்தைவாங்கி அதிலே மீதியான தன் ஜீவகாலத் தைப் பிளவரிடமொருட்டுக் குடியேறினான். அவனே தோட்டம் நன்செய் புன்செய் முகவியவற்றைச் சேர்ந்த பயிர்தொழில் களைச் செய்திதிலும், தன் மனதைச் சீர்திருத்தித் தனக்கு நிலையான சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும் வருவிக்கத்தக்க நல் லெருதனங்களைக் கையாடுவதிலும், மற்றவர்களுக்குத் தன்னால் கூடிய அளவு நன்மைசெய்வதிலும் தன் காலத்தைச் செலவழித்து வந்தான். அவன் குடியிருந்த இடங்கிடானது ஐக்கவரியவாங்கன் பிரபுக்களுடைய மாளிகைகளைப்போல் கிண் அடம்பாங்களுள் எதாவிராவியினும், அது மிகவும் அப்படிவும் இன்பமுமுள்ளதாக யிருந்தது. அது அவன் தோட்டத்தின் மத்தியில் அசிக்காரமான பூஞ்சொடிகள் விருசுக்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. விட்டிற்குப் பக்கத்தில் ஸ்படிசமபோன்ற இலம் நிறைந்ததும், மகா அசிக்கார முள்ளதுமான ஓர் ஊற்றிருந்தது. அவன் விட்டுவரசல் மரவின் மேல் கீழேகண்ட வாக்கியத்தைப் பெரிய அக்காங்கனால் புகளி வாய் வரைந்திருந்தான்.

“இத்தூழ்மையான குடிசையில் மனரம்மியம், சத்தியம், சந், குணம், சந்தோஷம், சமாதானம் ஆகிய இவைகள் ஒருமிக்க அங்கியோந்ரிய ஐக்கியமாய் வாழுகின்றன. ஆகையால் இப்பாக்கியமுள்ள இடத்தை ஒருவன் அவமதித்துத் தள்ளினால், உலகத்தில் எந்த ராஜ சரணமனையில் இதிவள்ள சிலாக்கியங்களைக் கண்டுபிடிக்கப்போகிறான்?”

“அவன் அங்கே வெகுநேரம், சுகததோடும் சந்தோஷத்தோடும், நீயிந்திருந்து பூரண விருத்தாப்பிய வயசை அடைந்தபின் இறந்து போனான். அவன் நீயிக்கையில் வெகு ஜனங்கள் அவனை மிகவும் நேசித்துக் கனமபண்ணினார்கள். அவன் மரித்தபோது எல்லாரும மிகவும் துக்கித்தார்கள்.”

வெட்டியான் வண்டு அல்லது சேமிக்கிற வண்டு.

இது ஒரு ஜாதி வண்டு. இடில் அநேக வகைகளிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றிற்கும் ஓர் ஆசரியமான தன்மை உண்டு. அதென்னவெனில்: அவைகள் செத்துப்போன சிறு ஜெந்துக்களை ஆவலுடன் பாகிக்கும். இதுவும்வறி முருகு, நவனை, சிறு பாகிகள் முதலியவைகள் செத்துக்கிடந்தால் அவற்றினிடத்திற்கு இவ்வண்டுகள் பறந்துபோய், மண்ணைப்பறிந்துத தகுந்த குழிகளை உண்டிபண்ணி, அவற்றிற்குள் அசசெத்த ஜெந்துக்களைத் தள்ளி மேலே மண்ணைப்போட்டு நன்றாய் மூடிப்போடும். இவ்விசேஷித்த தன்மையைப் பற்றித்தான் இவ்வண்டுகளுக்கு வெட்டியான் வண்டுகள் அல்லது சேமிக்கிற வண்டுகள் என்ற தகுதியான நாமநேயம் வந்தது. இவ்வண்டுகள் இப்படிப் பிரசேஷிக்களை வெகு கவலையோடும் ஜாக்கிரதையோடும் சேமிக்கிறதற்கு முகநேயம் என்னவென்றால்: இவ்வண்டுகளிடம் முட்டைகளினின்றும் பொரிக்கப்படும புழுக்கள்*போன்ற இனஞ்ஜெந்துக்கள்

வசுதேவ, இவன், படம்பெய்து வந்தான். பிபூர சந்திய பூசனை ஆகிய இவ்வகை ஜெந்துக்களைச் சந்தி வீரத்தி எப்படியாவொழிந்தனில். அவைகளிடம் முட்டைகளினின்றும் விடுமலிபகாது புழுக்கள் புறப்படும. இப்புழுக்கள் பூரணவாசுதேவ அடைந்தபின் புழுக்களை மெட்டி செய்க்கையோல் அகலாதும கிடக்கும். கடைமீல அவைகள் தம் தாய்தொழ வந்தகளுக்கு இவ்விதமுதலிய கடை வகைகளையும் அடைந்துகொண்டு பறந்து செல்லும்.

ஆளுக்கு இன்றியமையாத போஜனம் செய்த ஜெந்துக்களின் அழகல் மாம்சாதான். ஆகையால் இவ்வண்டுகளின் இளங்குஞ்சுகள் முட்டையினின்று வெளியே வந்தவுடனே அவைகளுக்கு அவ்வித போஜனம் போதுமான அளவு கிடைக்கும்பொருட்டாகப் பெணவாண்டுகள் சிறு ஜெந்துக்களின் பிரேதங்களின்மேல் முட்டையிடும்; ஆண்வாண்டுகள் அப்பிரேதங்களைக் குழிகளைத் தோண்டிச் சேமிக்கும். பின்பு முட்டைகளினின்று பொரிக்கப்படும் இளஞ்ஜெந்துக்கள் வெளியே வந்தவுடனே தமக்குச் சமீபத்தில் தமக்கேற்ற மதராபோஜனம் ஏராளமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதைக்கண்டு அதை ஆவலுடன் புகழித்து வளரும்.

இவ்வண்டுகள், தவகளுக்கும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் அவசியமான போஜனமாகிய செய்த ஜெந்துக்களைக் கண்டுபிடிக்கிற விதமும், அவற்றைப் பத்திரப்படுத்துகிற விதமும் மிகவும் ஆராய்நியமானவை. சிறுபறவை, மூஞ்சூறு, தவளைமுதலிய சிறு ஜெந்துக்கள் செய்துக்கிடந்தால் அவற்றை வெகு சீக்கிரத்தில் இவ்வண்டுகள் கண்டுபிடித்து, அவற்றினிடத்தில் பறந்துவந்து உட்காரும்பெரும்பாலும் ஐந்து அல்லது ஆறுவாண்டுகள் வரும். அவைகள் செய்த ஜெந்துக்களைச் சேமிக்கும்படி பிரேதக்குழிகளைத் தோண்டிவிடும் எப்படியென்றால்: முதலாவது அவைகள் பிரேதத்தைச் சுற்றிவந்து அதின் எப்பக்கத்தையும் சுற்றும்பார்க்கும். அவைகள் இப்படிச் செய்வது பிரேதத்தின் பரிமாணம், பருமன், அதுகிடக்கும் தரையின் தன்மை ஆகிய இவற்றை அறிந்துகொள்ளும்படிக்குப்போலத் தோன்றுகிறது. பின்பு வண்டுகள் பிரேதத்தின்கீழ் ஊர்ந்துபோய் வெகு ஜாக்கிரதையாய் தம் முன்கால்களினால் மண்ணைச் சுரண்டி வெளியே தள்ளும். இவ்விதமாக சிலவேளை அவைகள் வெகுநேரம்வரையில் விடாமுயற்சியோடு பிரேதத்தின் அடியிலும் பக்கங்களிலுமுள்ள மண்ணைப் பறித்துக் குழியை வரவர ஆழமாக்கி, பிரேதம் அதற்குள் தாழும்படி செய்யும். வண்டுகள் இவ்வேலையை வெகு துரிதமாகச் செய்துமுடிக்கும். சில மணித்தியாலங்களுக்குள் பதது அல்லது பன்னிரண்டு அங்குல ஆழமுள்ள குழிகளை நோண்டிப் பிரேதங்களைச் சேமிக்கும். சில சமயங்களில் செய்தஜெந்துக்க்கும் இடம் கூற்பாறையுள்ளதாய் அல்லது கடினமான தரையுள்ளதாயிருந்தால், வண்டுகள் பிரேதத்தை அவ்விடத்திலே விட்டு,

போய்ச் சமீபத்தில் மிருதுவான தரையைக் கண்டுபிடித்து, அதி¹ பிரேதங்களுடைய, தோண்டிப் பின்பு திரும்பிவந்துப் பிரேதத்தை இழுத்துக்கொண்டுபோய்த் தாங்கள வெட்டின குழியில் தள்ளும். இவ்வாறு பிரேதங்களை வெட்டுகிறவேலை ஆண்டுகளைச் சேர்த்தது. குழிகள் வெட்டி நிற்குமிடங்களில் அவற்றுக்குள் தாழ்ந்தவுடனே பெண்வண்டுகள் பிரேதங்களின்பேரில் ஏறி, அவற்றின்மீது முட்டைகளையிடும். பின்பு வண்டுகள் பிரேதங்களின் மேல் மண்ணை நன்றி அவற்றை நன்றாய் மூடிவிடும். கொஞ்சக் காலமானபின்பு முட்டைகளினின்று மலகளைவெண்ணிறமுள்ள புழுக்கள் புறப்பட்டு, தமக்கு ஆயத்தமாக வைத்திருக்கும் அழகல் மாம்ச போஜனத்தை மிருகம் அவாவுடன் பசிபிடுவனரும். அவைகள் பூரணவளாச்சியை அடைந்தபின்பு மண்ணுக்குள் இன்றும் சற்றுதூரம் கிழே துளைத்துக்கொண்டுபோய் தங்கள் தேய்ந்தினின்று புறப்படும் ஓர் கிண்பதார்த்தத்தில் தங்களைச் சுற்றிக் கொழிமுட்டை வடிவமான சிறுகுகளை உண்டிபண்ணி, அவற்றுக்குள் கொஞ்சக்காலம் யாதொரு அரைவற்று ஆகாயமின்றி செத்த சுவம்போல் விடக்கும். இவ்விடையிலிருக்கையில் கொஞ்சக்காலத்திற்குள்ளாக அவைகளுக்குச் சிறகுகள் முளைத்து, வண்டுகளுக்குள்ள ரூபங்களெல்லாம் உண்டாகும். பின்பு அவைகள் தங்களை அடக்கியிருக்கும் கூடுதளைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து தங்கள் தாய்தந்தை வண்டுபோலவே பறந்து திரிந்து, தங்களுக்குரிய வேலைகளைச் செய்யும்.

வெட்டியான் வண்டுகளின் வகுப்பைச்சேர்ந்த வேறொரு ஜாதி வண்டுகளிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு மலமுருட்டிகளென்ற பெயரைக் கொடுக்கலாம். இவைகளின் தன்மை யாதெனில்: அவைகள் முக்கியமாய் சாணி மலம முரணிய அசுத்த பதார்த்தங்களைப் புசித்து ஜீகிசுகும். மேலும் அவைகள் அப்பதார்த்தங்களைச் சிறு உண்டைகளாக உருட்டிக்கொண்டுபோய் அவற்றுக்குள் தம்முட்டைகளையிடும். பின்பு அம்முட்டைகளினின்று வெளிப்படும் புழுக்கள் அவ்வுண்டைகளிலிருக்கும் அசுத்த பதார்த்தத்தைப் புசித்து வளர்ந்து, கடைசியில் வண்டுரூபத்தைத் தரித்து வெளிப்பே புறப்படும்.

வெட்டியான் வண்டுகளையும், மலமுருட்டிவண்டுகளையும்பற்றி மேலே சொல்லியிருக்கும் சங்கதிகளைக் கவனிக்கையில் நாம் மிகவும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு முகார்தாமுண்டு. வெட்டியான்வன்

ஸ்கள் தங்கனையும் தங்கள் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றும் சீராகக்
 காலவே ரொத்த ஜெரதுககளைப் பகிர்ந்தும், அவற்றை வெரு கவலை
 யோடு பூமிக்குள் சேமித்தும் வருகின்றனவென்றாலும் அவைக
 ளால் உலகத்தில பெரிய நன்மைகள் விளைவின்றனவென்பதை நாம்
 தெளிவாய்ச் காணலாம். கெட்டு அழுகிப்போகிறதினால் தூர்க்கக்
 தத்தையும் விஷவாயுக்களையும் உற்பத்தியாகச், ஆகாயத்தை விஷப்
 பித்தத்தக்க அகலக் கிற ஜெரதுக்களின் பிரேதங்களை இங்ஙனம்
 கள் நீக்கிப்போடுகிறதினால் பெரிய நன்மைகள் விளையும்ல்லவா?
 இவ்வாறே மலமுருட்டி வண்டுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளா
 யிருக்கின்றன. இவ்விருவகை வண்டுகளையும் இவைபோலொத்த
 வேறாகக்கித ஜெரதுக்களையும் சர்வலோக சிருஷ்டிகராகிய தயா
 பரர் இவ்வுலகத்தில ஓயாமல் உண்டாகும் நான்கித அசுத்தங்
 களை அப்போதைக்கப்போது நீக்கிப்போடக்கூடக் தோட்டிகளாக
 நியமித்திருக்கிறாரென்று சொல்லலாம். இதனால் கடவுள் உண்டு
 பண்ணியிருக்கிற பொருட்களில் ஒன்றேனும் பிரயோஜனமற்ற
 தென்று நினைக்க இடமில்லை. அவருடைய சிருஷ்டிகளில் மிக
 அற்பமாய்க் காணப்படுகிறவைகளினாலும் நமக்குக் தோன்றாத
 பிரயோஜனங்கள் விளையுமென்று நாம் உறுதியாய் நம்புவதற்குப்
 போந்த நியாயமுண்டு. இவற்கு வேறொரு நல்ல சிருஷ்டாந்
 தம் வேண்டுமாகில் சாதாரண சகளைக் கவனிச்சுலாம். இவைகளை
 வெரு ஜனங்கள் தெரியாமையினால் அற்பமானவைகளென்றும்,
 மிகக் தொந்தரவுள்ளவைகளென்றும் நினைப்பார்கள். ஆனால் காரி
 யத்தை நன்றாய்க் கவனித்தப பாரப்போமானால், நாம் அவற்றைப்
 பற்றி அப்படி நினைப்பதற்குப் பதிலாக அவைகள் மிகப்பிரயோ
 ஜனமுள்ளவைகளென்று உறுதியாய்ச் சொல்ல இடமுண்டாகும்.
 எப்படிவெனில்: நகர சேத்துப்போன ஜெரதுக்கள் மலம் ஆகிய
 இவைபோலொத்த அசுத்த பதார்த்தங்களை வெரு சீக்கிரத்தில்
 நீக்கி, அவைகளினால் உற்பத்தியாகும் தூர்க்கந்தளும் விஷவாயு
 களும் ஆகாயத்தைக் கெடுக்காதபடிக்கு வெருதாம் தடைசெய்
 கின்றன. சுகள் எவ்வாறு பிரேதங்கள் மலம் முதலியவற்றை
 நீக்கிப்போடுகின்றனவெனில் அவைகள் அவ்வகைத் பதார்த்தங்
 களை உற்றுமொபொருட்டு அவற்றினமீது உட்கார்ந்து ஒர் அவை
 தும் வசானமான முட்டைகளையிடும். இம்முட்டைகளிலிருந்து
 வெரு சீக்கிரத்தில் புறப்படும எண்ணிறந்த புழுக்கள் இரண்டு

முன் டிசைனர்களுக்குள் எவ்வளவான அசுத்தங்களையும் பங்கிட்டு விடும். கொஞ்சகாலமானபின்பு இப்பழுக்களும சுகனாடுப் பறந்துதிரியும் பெரிய டீயுடெர்ஸாறு செய்க்கிடந்தால் அதை நாலைந்து நாப்சரிகள் தீண்ட முடிசுமுன்னதாக, காலேந்து சுகளும் அவற்றின் முட்டைகாரினின்ற உற்பத்தியாகும் எண்ணிறந்த புழுக்களும் தீண்டுகிடும். ஆகையால் கடவுளுடைய சிருஷ்டிகளில் ஆனதேனும் அற்பமாதைல்ல. சுகலமும் அததனிதது மிகப்பிரயோஜனமும் நலமுமானதென்பதற்குச் சுகதேகமில்லை.

வா்லிபர் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளவேண்டிய புழுக்கங்கள்.

ஒரு மனுஷனுடைய தன்மையானதென்னவென்று நாம் யோசித்துப்பார்க்குமிடத்து, அது அவனுடைய பழக்கங்களின் தொகுதியேதவிர வேறொன்றுமில்லையெனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஒருவன் தன் ஜீவகாலமெல்லாம் கழுத்திலும் கைகால்களிலும் கனத்த இருப்புசங்கிலியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும்படி நேரிட்டால், அது அவனுக்கு எவ்வேளையும் நீராது பராமும் சங்கடமுமாயிராது? அவன் காலையில் நித்திரைதெளிந்து எழுந்திருக்கையிலும், இரவில் நித்திரைசெய்யப்போகையிலும் தான் அவ்விருப்புசங்கிலியினால் ஓயாமல் ஒடுக்கப்பட்டு வருந்துவதை நினைத்துப் பெருமூராகிடுமா? மேலும், தான் சாவதற்குமுன்னே அச்சங்கிலி தனனைவிட்டு ஒருக்காலும் நிற்குவதற்கிடமில்லையென்பதை அவன் சிந்திக்கையில், அவன் மிக எங்கிச் சோராததுபோலாவல்லவா? இவ்விருப்புசங்கிலியைப்போலவே அநேக மனிதர்கள் தங்களுக்குள் உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிற பழக்கங்கள் அமமனிதர்களை ஓயாது ஒடுக்கி வரத்தக்கின்றன. அவைகள் அவ்விருப்புசங்கிலியைப்பார்க்கிலும் எதனையோமடவகு அதிகச் சங்கடமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. மேலும், இருப்புசங்கிலியை முறித்துத் தூர எறிந்துவிடுவது ஒருவேளை எயிரதாயிருக்குமென்றாலும், அப்பழக்கவகளை நீக்கிவிடுகிறது எனினல்ல.

பழக்கங்கள், விசேஷமாக தூர்ப்பழக்கங்கள் மிக எளிதிலுண்டாகின்றன. இன்றைக்கு அற்பமாய்த் தோன்றுகிற ஒர் செய்கையானது வெகு சீக்கிரத்தில் பலமான பழக்கமாகிவிடும். தனித்த

ஒர் விழையானது மிகவும் லகுவாய் அறந்துபோகத்தக்க அறப்ப்பொருள். ஆனால் அநேக இழைகளை முடிக்கி ஒன்றுக்கொன்று க்கிறதற்கு முக்கமான யாணைகளை யுட்கி, பிரமாண்டமான கப்பல் களையும் அடக்கத்தக்க பலத்த வடகையிறண்டாகின்றது. இவ்வாறே நமக்குருண்டாகிற பழக்கங்கள் நான்குநாள் சிபிஷத திற்குநிமிஷம் அதிகப் பெலனடைவதொன்றாவேரும்.

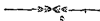
பால்யவயதில் எல்லாருக்குள்ளும் நூதனபழக்கங்கள் உண்டாகும். ஒவ்வொரு பால்யமும் தன் நேசத்தைப் போக்குவதிலும், தன் எண்ணங்களை ஆராய்ச்சிக்கொண்டு செலுத்துவதிலும், தன் அனுபவங்களை செய்வதிலும் ஒன்று நல்ல பழக்கங்களை அல்லது தீய பழக்கங்களை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுவான். இவ்வாறு பால்யர்கள் தங்கள் இளவயதில் ஆரம்பிக்கிற நற்பழக்கங்கள் அல்லது தூர்ப்பழக்கங்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் பெலன் கொண்டு, அவர்களுடைய நிலையான சுபாவம் அல்லது தனமையாகிப் போய்விடும். ஒரு மனுஷன் தான் செய்த குற்றத்திற்காக தீர்ப்புநீர்ப்புள்ள ஒரு சிறைச்சாலையில் போடப்பட்டு, அதில் அநேக வருஷம் இருக்கும்படி நேரிட்டது. அவன் அதிகரிக்கக்கூடிய விருத்தாய்வியலையும் போனான். அப்போது அதிகாரிகள் அவனை விடுதலை செய்து, சிறைச்சாலையிலிருந்து போகும்படி உத்தரவு செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் அவன் அதிகாரிகளை நோக்கி: நான் இத்தனை வருஷகாலமாக இச்சிறைச்சாலையிலிருந்து தினால் இவ்விடத்திலுள்ள ஏற்பாடுகளை எல்லாம் எனக்கு மிகவும் இசைத்து போய்விட்டன. இவ்வளவு காலத்தில் இங்கே இவ்வாறு இருந்தான பழக்கங்களை இனி நீக்க என்றால் கூடிய அம, வேறுவிதமாய் என் காலத்தைப் போகும்படி அசாத்திய நற்பழக்கங்களை எனக்குள் உண்டுபண்ணுவது நிராட்களையும் மானகாரியம். ஆகையால் இங்கேயே என் குணங்கள் மாற்றி விட்டுவிட்டு மரித்துப்போக விருடியுமேன் எல்ல பழக்கங்களை மனிதனுடைய சரித்திரத்தினால், காலஞ்செல்லச் செய்து, அவர்கள் எவ்வளவாய்ப் பெலனகொண்டு போகின்றனவென்றும், அவற்றைப் பின்பு நீக்குவது எத்தனை கடினமான காரியங்களுக்குள் தெளிவாய் வெளியாகின்றது. நற்புது பிராயமானவர்களுடைய “ஐயோ எனக்குள் இன்ன இன்ன தூர்ப்பழக்கங்கள் உண்டாகிவிட்டனவே, அவற்றினால் இப்பொழுது எத்தனையான சங்கட

கனரூபு நஷ்டங்களும் எனக்கு விளைகின்றன. அவை எனக்கு நன்றாக வேருன்றி, வெகு பெலன்கொண்டுபோயினவே; அவற்றை இப்பொழுது எனவே விட்டு நிகழ்ப்போடுவது மகா வருத்தமான காரியமாயிருக்கிறதே” என்று தன்னைப்பற்றிக் குறைபொல்லித் துக்கப்படாத மறுஷனைக் காண்பது அரிதாயிருக்கும். இவ்வாறு பழக்கங்கள் பால்யகாலத்தில் உற்பத்தியாகி, பின்பு வரவர முற்பக கடைசியில் அசைக்கப்பட்டகடாதபடிக்கு பெலந்து உறுதியான நிலைபெற்றுக்கொள்ளுகிறபடியால், பாலயர்கள் யாவரும் தங்கள் இளவயதில் உற்பத்தியாகும் பழக்கங்களினால் தன்மையைக் கூர்ந்து பரிசோதித்துப்பார்த்து, அவற்றைப்பற்றி மிகவும் எச்சரிக்கையுள்ளவர்களாய் இருக்கவேண்டும். நீங்குள்ளவைகளாக அல்லது பிரயோஜனமற்றவைகளாகத் தோன்றுகிற பழக்கங்களுக்கெல்லாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் அவர்கள் தாமாய் விலகிக்கொண்டு, தங்கள் ஜீவகாலமெல்லாம் தங்களுக்கு நன்மையை யும் மெய்ச்சந்தோஷத்தையும் விளைவிக்கக்கூடாத நற்பழக்கங்களெவையென ஆராய்ந்துபார்த்து, அவைகள் தங்களுக்குள் உண்டாகும்படி மிகவும் பிரயாசப்படவேண்டும்.

நற்பழக்கங்களை நூதனமாய் உண்டுபண்ணுவது முகலில் வெகு வருத்தமான வேலைபோலத தோன்றும். ஆனால் அது வரவர இலேசானதாகிவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏதாவதும் ஒரு கடமையை அல்லது வேலையை ஒவ்வொருநாளும் குறிக்கப்பட்ட நேரத்தில் தப்பாது செய்துவருவோமானால், அந்தக் கடமை அல்லது வேலையானது வெகு சீக்கிரத்தில் மிகவும் இனபமுள்ளதாகிவிடும். அது துவக்கத்தில் வருத்தமும் வெறுப்புமானதாகத் தோன்றினாலும், அதைச் சொந்தக்காலத்திற்குமாத்திரம் விடாப்படியாய் காடோறும் குறித்தநேரத்தில் தவறாது செய்துவந்தால், முன்னதில் காணப்பட்ட வருத்தம் வெறுப்புமுதலியவைகளெல்லாம் மாயமாய்ப் பறந்துபோய்விடுவதுமல்லாமல், அவ்வேலையானது மிகுந்த சந்தோஷத்தை நமக்கு வருவிக்கக்கூடக்கூடியாகிவிடும். இவ்வண்ணமாகத்தான் மனிதர்களுடைய பழக்கங்களெல்லாம் உற்பத்தியாகி வளர்ந்து பெலங்கொள்ளுகின்றன. மகா வருத்தமும் ஆச்சரியமுமான காரியங்களை ஜனங்கள் உடறபக்காலம் விடாமுயற்சியினால் வெகு இலேசாகச் செய்துமுடிக்கிறார்கள். ஆகையால் பால்யத்தில் சொற்பப் பிரயாசையினாலும்

இந்நிலைப்பெயர் முயற்சியினாலும் மிகுந்த பிரயோஜனமுள்ள நற்பழக்கங்களை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளலாம் ஆனால் பால்யத்தில் உண்டாகிற நற்பழக்கங்களை பிறகாலத்தில் நீக்குவது மகா கடினமான காரியம்.

பாலயர்களுக்கு மிக அவசியமும் பிரயோஜனமுமாயிருக்கிற சில முக்கியமான நற்பழக்கங்களையும், அவைகளை நூதனமாயுண்டிபண்ணிகொள்ளுவதற்கென்ற வகைகளையும் இனிமேல் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

விவேகவிந்தி.

சு. அதிகாரம்.

||தீநம்—“சுந்தரம்! நீ கமாயிருக்கிறாயா? உன் மேஜையின் மேல் அநேக பொருட்களைத் தயாராக வைத்திருக்கிறாயே; நீ எனக்கு யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பட்டது பெரிய தயவுதான். அதற்காக நான் மிகவும் நன்றியறிதலுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஆனால் நான் கற்றுக்கொள்ளுகிறதில் சற்று மந்தமுள்ளவனென்று நினைக்கிறேன்.”

சுந்தரம் — “ஆ, அப்படியல்ல; நீ மந்தபுத்தியுள்ளவனென்று நான் சந்தென்கிலும் நினைக்கவில்லை. யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும் முயற்சியில் நீ இன்னும் சற்று அதிகமாய்ப் பழகுவாயானால், நீ அதிக வினாவாய்த் தோசையடைவாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பெரிய மாளிகையொன்றைக் கட்ட எத்தனிப்பிறவன் ஒரு காளில் அதை முடிக்க நினைப்பானா? ரோமாபுரி ஒரு தினத்தில் கட்டிமுடிக்கிறா? அப்படிப்போலவே, விவேகவிந்தியும் படிப்படியாகத்தான் நடந்தேறவேண்டும். நான் யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தபோது உன்னிலும் அதிக வினாவாய்த் தேறி வருதெனென்று நான் நினைக்கவில்லை. யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுதலின்மேல் உனக்கு எவ்வளவிற்கு வாஞ்சையுண்டாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவிற்கு அது இலேசம் இன்பமுமான வேலை யாகத் தோன்றும். எந்த வேலையின்மேல் கமறு பூரண ஆவையை வைத்து மனதையெல்லாம் செலுத்துகிறோமோ, அந்த வேலை

வெகு சீக்கிரத்தில் மிகவும் இலகுவை இன்பமுமுள்ளதாகி
டுமெ."

ரத்நம்—எனக்கு நான் தோன்றுகிறது. அடுத்தவ்வெளியில், ஒரு பொருளை எடுத்துக்கொண்டு அதைப்பற்றி நீ என்ன என்ன பிரகாரம் யோசிப்பாயென்றும், எப்படி அதைப்பற்றி முதலாவது யோசிக்கத் துவங்குவாயென்றும் எனக்குக் காட்டுவாயா முன், நானும் அவ்விதமாகவே மற்றப் பொருட்களைப்பற்றி யோசிக்கப் பிரயாசப்படுவேன்; அப்போது நான் வினாவாய் சிவகவிநாதியடைய ஏதுவுண்டாகுமென்று நினைக்கிறேன்."

சுந்தரம்—"நீ சொன்ன யோசனை வெகு நல்லது; என்னால் கடியமட்டுமே அப்படியே செய்கிறேன். இந்த அதையிலுள்ள உத்தப் பொருளையாவது நீ தெரிந்துகொண்டு எனக்குச் சொல்லு; நான் அதைப்பற்றி யோசிப்பதைப்பெல்லாம பிரமமாக உனக்குச் சொல்லிக்காட்டுகிறேன்."

ரத்நம்—"அப்படியானால் அதோ அம்முறையில் வைத்திருக்கிற மன்குடததைப்பற்றி நீ யோசிப்பவைகளை எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று விருமபுகிறேன்."

சுந்தரம்—"மிகவும் நல்லது; நான் முதலாவது அம்மன்குடத்தின் தன்மைகளையும் பாசங்களையும்பற்றி யோசிக்கப்போகிறேன். இப்படிச் செய்வதற்குப் பாவை, கேட்டுநல், மோர்த்தல், ருசித்தல், பரிசித்தல் ஆகிய மூலங்களின் உதவி அவசியம். எப்படியென்றால், என் கணபார்வையின் உதவியால் குடத்தின் தூர்பருகது உருவநடைபாயும், கழுத்து ஒடுங்கினதாயும், வாய் வட்டமாயும் இருக்கின்றனவென்றும், குடமானது உன்னை குடைவாயும், வெளியே சென்றிறமுள்ளதாயும் இருக்கிறதென்றும் அறிகிறேன்; என் காதிலால் குடம் யாதொரு ஓசையுமிடாமல் சும்மாயிருக்கிற பொருளென்றும், மூக்கினால் அதற்கு யாதொரு வாசனையுமில்லையென்றும், நானினால் அதற்கு ருசியொன்றும் கிடையாதென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறேன். என் விரல்களினால் குடததைப்ப பரிசிறுப்பாக்கையில் அது மேடும் பள்ளமுமின்றி வெகு உப்பமாயிருக்கிறதென்றும், அது கடினமான வஸ்துவென்றும் அறிகிறேன். மேலும், அதை நெருப்பில் போட்டால் அது உருகப்போகாதென்றும், அதைக் கீழே போட்டால் அல்லது

தடியினுலடித்தால் அது சின்னூபின்னமாய் கொறுங்கிப்போகத்
தக்கதென்றம் அறிவேன்.”

ரத்தம்—“சுந்தாம், நீ இடகுட, ரகைப்பற்றி எத்தனையான காரிய
ங்களை யோசித்துவிட்டாய்; எனக்கு அது ஆச்சரியமாசிருக்கிறது.”

சுந்தாம்—“என் இறவனாயிலும் குடத்திறுடைய பாகங்களை
யும் தன்மைகளையும் பற்றிமாத்திரம் யோசித்தேன்; இனி அான்
பிரயோஜனங்களைப்பற்றி நான் யோசிக்கப்போகிறேன். குடமா
னது ஆறு, சரி, நெறுமுதலியவற்றினின்ற தண்ணீர் மொண்டு
கொண்டுவருவதற்கும், அதில் தண்ணீரை வைப்பதற்கும் உபயோ
கப்படுகின்றது. குடத்தை மண்ணினால் செய்யாமல் மரத்தினால்
செய்தால் அது அழுகிப்போவதுமல்லாமல், அதில் வைத்திருக்கும்
தண்ணீரும் கெட்டுப்போம். மேலும் அது கெருப்பினால் எரிந்து
போவதற்கும் இடமாயிருக்கும். குடத்தைப் பொன்னினால்
வெள்ளியினால் செய்தால் அதற்கு மிகுந்த பணச்சொலவு பிடிக்க
கும். அதைப் பித்தலையினால் நாமிரத்தினால் செய்தால் எளிய
ஜனங்கள் அதை வாங்கி உபயோகிக்க ஏதுவிராது. அதை இரும்பு
பினால் அல்லது ரயத்தினால் செய்தால் அது மிகவும் கனமுள்ள
தாய்ப்போம். மேலும் குடமானது அதிகப் பெரிதாய்ச் செய்
யப்பட்டிருந்தால் அதில் தண்ணீரை நிரப்பினபின் அதைத் தூக்
கிச் சுமப்பது வெகு வருத்தமான காரியமாசிருக்கும். அது
மிகச் சிறிதாயிருந்தால் போதுமான தண்ணீரைக் கொள்ளாது.
ஆகையால் குடமானது அதன் உபயோகங்களுக்கு ஏற்றவித
மாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது.”

ரத்தம்—“ஆம், எனக்கும் அப்படியே தோன்றுகிறது; குட
மானது ஒரு அற்பப்பொருளாயிருந்தும், நீ அதைப்பற்றி எத்தனையான
வகையான காரியங்களை யோசித்துச் சொல்லுகிறாயென்று பார்த்து
நான் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறேன்.”

சுந்தாம்—“இவைமாத்திரமல்ல, குடத்தைப்பற்றி இன்னும்
அநேக காரியங்களை யோசிக்கலாம். குடமானது நேரத்தியான
களிமண்ணினால் செய்யப்பட்டுக் குயவன் சூலையில் காப்படு
கிறது. நான் இதுவரைக்கும் குடத்தின் பாகங்கள், தண்ணீர் உப
யோகங்கள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றிமாத்திரம் யோசித்தேன். இன்
னும் குடத்தைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவேண்டிய வேறொரு வகை

யான சங்கதிகளிருக்கின்றன. அவை என்னவெனில், குடத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கையில் அது நமது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருகிற பல நினைவுகள் தான்."

ரத்நம்—“குடம் என்று என்ன நினைவுகளை நமது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவரப்போகிறது? எனக்குத் தெரியவில்லையே.”

சுந்தரம்—“நான் குடத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கையில் அது அநேக காரியங்களை என் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றன; அவைகளில் சிலவற்றை மாதிரிச் சொல்லுகிறேன், கேள். முதலாவது: குடமானது அதையுண்பெண்ணுகிற ஜனங்களைப்பற்றி எனக்கு நினைப்பூட்டுகின்றது. நமது தேசத்தில் குடம் முதலிய மண்பாத்திரங்களைச் செய்கிற ஜனங்கள் சூயவரென்ற பிரதமியேகமான ஒரு ஜாதியாரல்லவா? இரண்டாவது: இச்சனங்கள் குடம் முதலிய மண்பாத்திரங்களைச் செய்யும் விதத்தைப்பற்றி நினைக்கிறேன். அவர்களில் சிலர் நேரத்தியான களிமண்ணைக் கொண்டுவந்து, அதில் கிடக்கும் சிறு கற்கள் செத்தைகளை முதலியவற்றை நீக்கிப்போட்டு, பின்பு மண்ணைக் காலினால் மிதித்துப் பக்குவப்படுத்துவார்கள். சிலர் இம்மண்ணை எடுத்துக் சூயவன் சக்கரத்தில் வைத்துச் சுற்றிக் குடம் முதலிய பாத்திரங்களை உருவாக்குவார்கள். இவ்விதமாய்ச் செய்யப்பட்ட பச்சை மண்பாத்திரங்களைச் சிலர், கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அவற்றிலுள்ள மேடுபள்ளங்களை ஒரு மரப்பலகையினால் தட்டி ஒப்பமாக்குவார்கள். சிலர் பச்சையான பாத்திரங்களை வெயிலில் காயவைப்பார்கள். கடைசியில், காய்ந்த பச்சை மண்பாத்திரங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் சூயவன் சூனையில் அடுக்கிச் சுடுவார்கள். இப்பாத்திரங்கள் சூனையில் செம்பொன் நிறமாய் அல்லது அக்கினிமயமாய் வேகிறதைப் பார்த்தால், அதொரு விகோதக்காட்சியாக இருக்கும். நன்றாய் வெந்தபின்பு பாத்திரங்களைச் சூனையினின்று எடுத்து, காவடிகளிலும் வண்டில்களிலும் தலைச்சுமையாகவும், பல இடங்களுக்கு அனுப்பி விற்றையனுசெய்வார்கள். குடத்தைப்பற்றி யோசிக்கையில் இவையெல்லாம் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.”

ரத்நம்—“சுந்தரம், குடத்தைப்பற்றி நீ இத்தனை காரியங்களை யோசித்திச் சொல்லுவாயென்று நான் நினைக்கவே இல்லை.”

சுந்தரம்—“அதைப்பற்றி யோசிக்க யோசிக்க அநேக காரியங்களைச் சொல்லலாம். இப்பொழுது அதைப்பற்றி என் ஞாபகத்தில் வருகிற வேறொரு காரியத்தை மாதிரிச் சொல்லிவிட்டு

இச்சங்கதியை முடிக்கிறேன். அது என்னவெனில்! நமது தேசத்தில், பட்டணங்கள் கிராமங்கள்தோறும் காலமலைகளில் ஸ்திரீகள் குடங்களை இடுப்பிலும் நோளிலும் தலையிலும் வைத்துக்கொண்டு, கூட்டக்கூட்டமாக ஆறு கிணறு குளம் முதலிய வற்றிற்குப்போய்த் தண்ணீர் மொண்டுவருகிற வழக்கமும், அசமயங்களில் அவர்கள் சொந்த விடுகளிலும் பிறர் விடுகளிலும் நடக்கிற நானாசித காரியங்களை எடுத்து ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு வழிநடக்கிற வழக்கமும் என் ஞாபகத்தில வருகின்றன.”

ரத்தாம்—“கந்தரம்! ஒரு அற்பப்பொருளென்று நான் நினைத்த குடத்தைப்பற்றி வெவ்வேறு வகையான இந்நகை காரியங்களை நீ சொன்னது எனக்குச் சொல்லிமுடியாத ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.”

கந்தரம்—“மண்குடத்தைப்பற்றி நான் யோசித்த காரியங்களை யெல்லாம் கேட்டாயே. அப்படியே இன்னும் வேறெந்தப் பொருளைப்பற்றியாவது நான் பேசவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?”

ரத்தாம்—“ஆம், இதோ மேஜையின்மேலிருக்கிற இரதக் குண்டிசையைப்பற்றி நீ யோசிக்கிறவைகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஆனால் குடத்தைப்பற்றி நீ எனக்குச் சொன்ன அத்தனைகாரியங்களை இசசின்ன அற்ப வஸ்துவைப்பற்றிச் சொல்ல இடமீராதென்று எண்ணுகிறேன்.”

கந்தரம்—“குண்டிசை ஒரு சின்ன வஸ்துவாகையால் அது அற்பமானதென்று எண்ணாதே. சினன வஸ்துக்களில் அநேகம் மிகவும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. நல்லது அந்தக் குண்டிசையை என் கையில் கொடு; குடத்தைப்பற்றி நான் யோசித்தபிரகாரமே இக்குண்டிசையைப்பற்றியும் யோசித்துச் சொல்லுகிறேன். முதலாவது, குண்டிசையின் பாங்குகளையும் தன்மைகளையும் பற்றி யோசிக்கப்போகிறேன்; பின்பு அதன் பிரயோஜனங்களைப்பற்றியும், கடைசியில் அது நினைப்பூட்டுகிற நினைவுகளைப்பற்றியும் யோசிப்பேன்.”

ரத்தாம்—“நீ இவ்வளவு பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு எனக்கு யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறது பெரிய தயவுதான். அதற்காக நான் மிகவும் கன்றியறிதலுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.”

கந்தரம்—“நல்லது, இக்குண்டிசையைப்பார்; இது கடினமாயும், பளபளப்பாயும், யாதொரு கோணல்குணக்களின்றி நேராயும், மேடுபள்ளமில்லாமல் வெகு ஒப்பமாயும், ஒரு துனியில் கூர்மையாயும், மற்ற துனியில் குண்டையுடையதாயும் இருக்கின்றதல்லவா? அதற்குக் கூர்மையான துனி என்னதெற்கென்று உனக்குத் தெரியுமா? அதை எந்த வஸ்துவுக்குள்ளாவது நாம்

குத்தும்பொழுது அது லகுவாய் அதற்குள் புருரும்படிக்குத் தான். அதன் மற்ற துணியில் ஒரு குண்டை வைத்திருப்பதேன்? அதை காம். எதற்குள்ளாவது குத்தித்தள்ளுகையில் அது கமது விரலைக் குத்தாடபடிக்கும், துணிமுதலிய பொருட்களுக்குள் அதைக் குத்திவைக்கும்பொழுது அது அவற்றை உட்கொடுக்கப்போய் அப்புறம் விழுந்தாகிடாநபடிக்குத்தான். அது வெகு ஒப்ப மாய் அல்லது மெதுவாயிருப்பது என்னத்திற்கென்றால்: அதைக் குத்துகிற பொருட்களுக்குள் அது யாதொரு தடையின்றி இலே சாக இறங்கும்பொருட்டே. நல்லது, குண்டுகளின் பிரயோஜனமென்ன? தலைப்பாகைகள், சொக்காய் முதலிய உட்புகள் ரெகிழ்ந்துபோகாதபடிக்கு அவைகளைச் சேர்த்துக் குத்திவைப்பதற்கும், கடுதாசிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துவைத்திருப்பதற்கும், இன்னும் அநேக காரியங்களுக்கும் குண்டுசிப் பிரயோஜனப் படுகின்றது.”

ரத்தம்—“குண்டுசியின் ஒரு துணிவைக்கி மற்ற துணிவையு முன்ன அதன் ஒவ்வொரு பாகத்தையுங்குறித்துப் பேசியிருக்கிறாயே. ஆகையால் குண்டுசியைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டியவை களையெல்லாம் சொல்லித் தீர்த்திருக்குமென்று நம்புகிறேன்.”

சுந்தரம்—“இல்லை, அதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டிய காரியங்கள் இன்னும் அநேகமுண்டு. குண்டுசியானது எதனால் செய்யப்படுகிறதென்று உனக்குத் தெரியுமா? அது பெரும்பாலும் பித்தனையினால் செய்யப்படுகிறது. பித்தனையானது தாமிரத்தை வேறொருவகை உலோகத்தோடு சேர்க்கிறதினாலுண்டாகிறது. தாமிரமானது பூமியிலிருந்து வெட்டியெடுக்கப்படுகிறது; தாமிரத்தை எடுக்கும்பொருட்டு பூமிக்குள் சுரக்கங்களை வெட்டுவதற்கு மண்வெட்டிகள், சுட்பானாகள், தடிகள, கூடைகள், கயிறுகள் பலவித ரூஸ்திரங்கள் முதலிய அநேக கருவிகளும், இக்கருவிகளைக்கொண்டு வேலைசெய்யும்பொருட்டு மனிதர்களும் குதிகைகள் மாடுகள் முதலிய உஜ்ஜுக்களும் அவசியம். இவ்வித எத்தனங்களைக்கொண்டு தாமிரத்தைப் பூமியினின்ற வெட்டியெடுத்தபின்பு அதைப் பிரம்மாண்டமான குகையில் போட்டு உருகி, பலவித பக்குவங்களினால், அநோடு சேர்க்கிறக்கும் மாசுகளை நீக்கி, அதைச் சூத்திசெய்வார்கள். பின்பு தாமிரத்தோடு வேறொருவகை உலோகத்தைச் சேர்த்துப் பிரதானியை உண்டுபண்ணுவார்கள். மிகவும் அற்பமாய்த் தோன்றுகிற சிறு குண்டுசியைச் செய்வதற்கு இவ்வளவு பிரயாசையோடு சம்பாதிக்கப்பட்ட பித்தனையானது அவசியமாயிருக்கிறது.”

ரத்தாம்—“குண்டுகளைச் செய்வதில் இத்தனை தொந்தர்விற்கும் கிறதா?”

கந்தரம்—“இதுமாதிரித்தானே? இவ்வளவும் குண்டுகளைச் செய்வதற்கு அவசியமான பித்தனைபைச் சம்பாதிப்பதற்குத்தான். இனிக் குண்டுகளைச் செய்வதில் என்ன என்ன தொந்தரவுகளிருக்கின்றனவென்று பார். இங்கிலாந்து தேசத்தில் இவற்றைச் செய்யும் பட்டடைகள் வெகு விஸ்தாரமானவைகளாயிருக்கும். அவ்வேலைத்தலங்களில் எண்ணிறந்த ஆண்களும் பெண்களும், பெரிய வர்களும் சிறியவர்களும் வேலைசெய்வார்கள்; சிலர் பித்தனைக் கம்பிகளை நீட்டுவார்கள்; சிலர் அக்கமபிகளை யாதொரு கோண வின்றி நேராக்குவார்கள்; சிலர் கம்பிகளைத் திருத்த அளவுள்ள சிறுசிறு துண்டுகளாக்குவார்கள்; சிலர் இச்சிறு துண்டுகம்பிகளை ஒரு துனியில் கூாமையாக்குவார்கள்; சிலர் மற்ற துனியில் குண்டை ஏற்றும்பொருட்டு அந்துனியை இயந்திரத்தில் வைத்துத் தேய்த்துப் பக்குவப்படுத்துவார்கள்; சிலர் குண்டுகளைச் செய்வார்கள். சிலர் அக்குண்டுகளை ஊசிகளில் ஏற்றுவார்கள்; சிலர் குண்டுகளைக் கடுதாசிக் துண்டுகளில் வரிசை வரிசையாகக் குத்தி வைப்பார்கள்; சிலர் இக்கடுதாசிக் துண்டுகளை அடுக்கடுக்காக வைத்துப் பொட்டணங்களாகக் கட்டுவார்கள்.”

ரத்தாம்—“எனக்கு வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. என்னக் குண்டுகளைச் செய்வதற்கு இத்தனைபேர்கள் இத்தனைவகையான வேலைகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது பெரிய ஆசரியந்தான்.”

கந்தரம்—“கடைசியாக: குண்டுகளை என்னக்கு நினைப்பூட்டுகிற நினைவுகளைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேள். குண்டுகளுக்கு அவசியமான உலோகங்களைப் பூயியினின்று எடுப்பதற்குச் கரக்கங்களை வெட்டுவதிலும், அவ்வுலோகங்களைக் குகைகளில் போட்டு உருக்கிச் சுத்திசெய்வதிலும், பித்தனைக் கம்பிகளை நீட்டுவதிலும், நேராக்குவதிலும், துண்டுதுண்டாய்த் தறிப்பதிலும், துண்டுகம்பிகளை மெதுவுபண்ணி அவற்றின் ஒரு துனியைக் கூராக்வி மற்ற துனியில் குண்டை ஏற்று வதிலும், குண்டுகளைக் கடுதாசிகளில் வரிசையாய்க் குத்திவைத்துப் பொட்டணங்களாகக் கட்டுவதிலும், எண்ணிறந்த ஜனங்கள் தங்களுக்கு அவசியமான அன்னவஸ்திராதிகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுத்தான் உழைத்துவருகிறார்கள் என்பதையும், இவ்வேலைகளைச் செய்துவருகிற ஜனங்களுக்குள் எவர்கள் கருகருப்பு, உண்மை முதலிய நற்குணங்கையுடையவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, அவர்களைல்லாம் சுகத்தையும் சந்தோஷத்

தையும் அதுபவிக்கிறார்கள் என்பதையும், எவர்கள் சோம்பல், தூர்க்குணம், தூர்ச்செய்கை ஆகிய இவற்றை உடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களெல்லாம் துன்பத்தையும் துக்கத்தையும் அடைகிறார்கள் என்பதையும்பற்றி நினைப்பூட்டப்படுகிறேன். மேலும் குண்டேசி முதலிய பிரயோஜனமான பொருட்களைச் செய்வதற்கு அவசியமான உலோகங்கள் முதலிய எத்தனங்களைக் கடவுள் நமக்கு அருளிச்செய்திருப்பதாந்தவிர, அப்பொருட்களை நாம் செய்துகொள்ளுவதற்கு விவேகத்தையும் சகதியையும் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறாரென்பதையும், அவரை நாம் அத்தியந்த பணிவாய் வணங்கி அலுருக்கு ஏற்றி ஸ்துதியைச் செலுத்தவேண்டுமென்பதையும்பற்றி நினைக்கிறேன்.”

ரத்தீரம்—“சந்தரம்! நீ இதுவரைக்கும் ரொன்னவைகனெல்லாம் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் கொடுக்கின்றன; இதற்காக நான் உனக்கு மிகவும் நன்றியறிதலுள்ளவனாயிருக்கிறேன். யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்படிக்கு என்னுடைய பிரயாசையெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளுவேன். பொருட்களைப்பற்றி நீ எப்படி யோசிக்கிறாயோ அப்படியே நானும் யோசிக்கவும், உன்னைப்போல நானும் விவேகமுள்ளவனாகவும் பிரயாசப்படுவேன்.”

சந்தரம்—“நீ சரியானபடி பிரயாசப்பட்டால் என்னைப்போல மாத்திரமல்ல, என்னைப்பார்க்கிறும் அதிக விவேகமுள்ளவனாக யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன், கேள். நீ நூதன அறிவை அடைந்துவரும்பொழுது அது உனக்குள் பெருமையை உண்டாக்காதபடிக்கு நீ மிகவும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். சிறுவர்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் பெருமை அடைகிறார்களென்றும், கொஞ்சப் பெருமையானது அதிக அறிவைக் கொடுத்துப்போடுமென்றும் என் உபாத்தியாயர் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் நாம் இருவரும் பெருமைக்கு இடங்கொடாதபடிக்கு மிகவும் கவலையாயிருப்போமாக. நல்லது, இப்பொழுது நேரமாயிற்று; நாளைக்கு இக்கேரம் நீ இங்கே வந்தால் நாம் வேறு காரியங்களைப்பற்றிப் பேசலாம்.”

ரத்தீரம்—“மிகவும் நல்லது, நான் தப்பாமல் நாளைக்கு வருகிறேன்; நீ இன்று சொன்ன காரியங்கனெல்லாவற்றையும்பற்றி நான் உன்னிடம் திரும்ப வருமட்டும் நன்றாய்ச் சிந்திப்பேன்.”

பூ ண் டி க ள் .

ஒரு வித்தை மண்ணுக்குள் சரியானபடி ஊன்றும்பொழுது அதினின்று, முனையானது மேல்கோக்கி பூமிக்கு வெளியேயும், வெரானது மேற்கோக்கி மண்ணுக்குள்ளும் புறப்படும். இவ்வாறு வித்தினின்று இளம்பூண்டானது புறப்பட்டவுடனே அது வளர்ந்த பெருகுமபொருட்டுத் தகுந்த போஜனம் அதற்கு அவசியம். ஆனால் அது, வளர்ந்து பெலன்கொண்ட பூண்டுகளைப்போலத் தனக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தைப் பூமியினின்றும் ஆகாயத்தினின்றும் சம்பாதித்துக்கொள்ளச் சக்தியற்றநாயிருக்கும். ஆகையால் இளம்பருவமுள்ள பூண்டானது வெளியிலிருந்து ஆகாரத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளத்தக்கத் திராணியை அடையும்பெரிக்கும் அதற்கவசியமான போஜனத்தைக் கடவுள் வித்துக்குள்ளேயே அமைத்துவைத்திருக்கிறார். தேங்காயின் கண்ணுக்குள் பதிகிறுக்கிற சிறிதான தேங்காய்முனைக்கு, ஒட்டுக்குள்ளிருக்கும் பருப்புமுழுதும் ஆகாரம். அவரை வித்தில், இரண்டு அரைப்பருப்புகளின் நடுவே இருக்கும் சிறிய அவரைமுனைக்கு அரைப்பருப்புள் இரண்டும் ஆகாரம். செவ்விறையில் உமியின்பேழ் ஒர் கோணத்தில் பதிந்திருக்கும் சின்ன செவ்முனைக்கு அரிசியிலுள்ள மாசசத்து முழுமை யும் ஆகாரம். இளம்பூண்டுகளுக்கு ஆகாரமாக விதைகளுக்குள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பதார்த்தங்கள், முனை வித்தினின்று கிளம்ப எத்தனித்தவுடனே, சர்க்கரையாக மாறிப்போகின்றன. இதனால்தான் முனைகள் எழும்புகையில், விதைகளுக்குள்ளிருக்கும் பதார்த்தங்கள் தித்திப்புளளவைகளாய்ப் போகின்றன. அவைகள் இப்படிச் சர்க்கரையாக மாறிப்போவதற்கு முகாங்கரமென்னவென்றால்: சர்க்கரையாக மாறிப்போகாவிடில் அவைகள் தண்ணீரில் கரைய ஏதுவிராது. அவைகள் தண்ணீரில் கரையாதிருக்குமானால் இளம்பூண்டுகள் அவற்றை உறிஞ்சித் தங்களுக்குள் சேர்த்துக்கொள்ள இடமிராது. இளம்பூண்டுகள் கொஞ்சக்காலம் இச்சர்க்கரையைமாத்திரம், உட்கொண்டு 'செ'ழிப்பாய் வளருகின்றன. அவற்றிற்கு இலைகளுண்டானவுடனே பூமியிலிருந்தும் ஆகாயத்திலிருந்தும் ஆகாரத்தைக் கிரகித்

துக்கொள்ளத்தக்க சக்தி அவற்றிற்கு உண்டாகிவிடுகின்றது. இத்தருணத்தில் விநாயகருக்குள்ளிருக்கும் சாதகராயல்யம் செலவாகிப்போய்விடும். *

பூசணமான பூண்டிற்கு மூன்று பிரதான பாகங்களுண்டு. இம் மூன்று பாகங்களும் பூண்டின் வளர்ச்சிக் கு இன்றி அமையாதவைகள். இவைகள் எவையெனில்: ௧. தண்டு அல்லது அடிமரம். ௨. வேர்கள். ௩. இலைகள். இம்மூன்று பாகங்களும் வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்கின்றன.

௧. அடிமரமானது மூன்று பாகங்களுள்ளது. அதன் மத்தியில் இலேகான வஸ்துவாகிய ரோற்றி அல்லது கிடைச்செயிருக்கும். இதைச் சுற்றிலுமிருப்பது மரம். மரத்தை மூடியிருப்பது பட்டை.

*ரோற்றியில் ஒரு பக்கத்தினின்று மற்றப் பக்கத்திற்கு ஓடுகிற சிறு நாளங்கள் அல்லது குழாய்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இந் நாளங்களின் வழியாக ரசமானது மரத்தின் ஒருபக்கத்தினின்று மற்றப் பக்கத்திற்கு ஓடும்.

மரத்தின் மத்தியிலிருக்கும் பாகத்திற்கு நாள்சென்ற மரம் அல்லது வயிரம் என்று பேர். வெளியே அல்லது சுற்றிலுமிருக்கும் பாகத்திற்கு இளமரமென்று பேர். பட்டையிலும் உள் பட்டை வெளிப்பட்டை என இரண்டு பாகங்களுண்டு. மரத்திலும் உள்பட்டையிலும், வேர்களிலிருந்து இலைகளுக்கும், இலைகளிலிருந்து வேர்களுக்கும் ஓடுகிற இரசநாளங்களிருக்கின்றன. மரத்திலுள்ள நாளங்கள் இரசத்தை வேர்களிலிருந்து இலைகளுக்குக் கொண்டுபோகின்றன. உள்பட்டையிலுள்ள நாளங்கள் இரசத்தை இலைகளிலிருந்து வேர்களுக்குக் கொண்டுவருகின்றன. ஆகையால் வளருகிற ஒரு பூண்டில் மிகவுஞ் சிறிய நாளங்களின் வழியாக இரசமானது ஒயாமல் கீழேயிருந்து மேலேயும், மேலேயிருந்து கீழேயுமாக ஒடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

௨. வேர்கள், பூண்டின் கீளைகளுக்கொப்பாய் மரத்தையும் பட்டையையும் உடைக்காயிருக்கின்றன. வேர்களின் துணிகளில் * மயிரிழைகளுக்கொப்பாய் பஞ்சைப்போன்ற மிருதுவான வேர்களிருக்கும். இவைகள்தான் பூமியினின்று பூண்டிற்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை உறிஞ்சி எடுக்கும் கருவிகள்.

15. இலைகளில் கிளைகளைகளாகப் பிரிந்த நார்களுக்கும், இவற்றின் இடைகளில் ஓர்வகைப் பச்சைநிற வஸ்துவும் இருக்கின்றன. இலைகளிலுள்ள நார்களில் இரகாணங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இக்காணங்களை வேர்களிலிருந்து மரத்தின் வழியாக வராத நாணங்களின் தொடர்ச்சிகள் தான். இலைகளிலுள்ள பச்சைநிற வஸ்துவிலிருந்தும் உள்பட்டையின் வழியாக நாணங்கள் தீமே வேர்களுக்கு ஓடுகின்றன. இலைகளின் கீழ் அல்லது அடிப்புறத்தில் எண்ணிறந்த சிறு துவாரங்களிருக்கின்றன. இவைகள் உள்பட்டையிலுள்ள காணங்களோடு சம்பந்தப்பட்டவை. இத்துவாரங்களின் வழியாய் ஆகாயமும் நீராவியும் போக்குவரவு செய்யும். ஆகாயத்தில் சாமிருக்கையில் இத்துவாரங்கள் திறந்திருக்கும். ஆகாயம் வறட்சியாயிருக்கையில் பூண்டுகளிலுள்ள சரம் அதிகமாய் வெளியே நீங்கிப்போய்ச் சிதா தபடிக்கு அத்துவாரங்கள் மூடிக்கொண்டிருக்கும். ஜீவஜெந்துக்களுக்கு நெஞ்சறைக்குள்ளிருக்கும் நகை சரலானது சுவாச இயந்திரமாயிருப்பதுபோல், பூண்டுகளுக்கு இலைகள்தான் சுவாசக்கருவிகள். ஜீவஜெந்துக்கள் பிராணவாயுவை உட்கொண்டு விஷமாயே கரி அமிலவாயுவை வெளியே விடுகின்றன. பூண்டுகளோ ஜீவஜெந்துக்கள் வெளியே விடுவதும், அவற்றிற்குக் கேடுகளாதாமாயே கரி அமிலவாயுவை உட்கொண்டு, அதிலுள்ள கரியைத் தடுக்கு ஆகாரமாக வைத்துக்கொண்டு பிராணவாயுவை வெளியே விடுகின்றன.

பூண்டுகளுக்கு அவசியமான போஜனங்களும், அவைகள் வரும் வழிகளும் எவையெனில்: கரி அமிலவாயு, தண்ணீர், மூலக்கிரமூலவியவற்றிலிருந்து உண்டாகும் நவசாசவாயு ஆகிய இம் மூன்றுவகையான முக்கிய ஆகாரங்களைப் பூண்டுகள் பூமியிலிருந்தும் ஆகாயத்திலிருந்தும் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றன. இம் மூன்றுவித போஜனங்களைத்தவிர சிலவகை உப்புக்கள், மூலக்கிரமூலங்களும் பூண்டுகளுக்கு அவசியமானவை. இவைகள் பூமியினின்றும் திரும்பும் பூண்டுகளுக்கு அகப்படும்.

இன்னுமொரு சமயத்தில் பூண்டுகளுக்கேற்ற நிலங்களின் தன்மைகளைப்பற்றியும், அந்நிலங்களுக்குத் தகுந்த எருவை அல்லது உரத்தைப்போட்டு அவற்றை அதிகப் பிரதேயஜனமுள்ளவைகளாக்கும் விதத்தைப்பற்றியுள் சொல்லுவோம்.

அபிப்பிராயம்

(Communicated)

அபிப்பிராயமென்பது ஒரு விஷயத்தைத் குறித்த அநுகூலமாகவோ பிரதிகூலமாகவோ மனிதர்களுடைய மனநிலை மறிக்கிற மதிப்பென்ற சொல்லாகும். அது திசையக் கியானமாகமொட்டாத ஒரு கவியை உத்தாபிக்கிறதற்கு வேண்டிய பிரதாயகூப பிரமாணயிலவாதபோது ஏதோ ஒரு அநாமதந்தைக்குள்ளே மனநிலை நோயும் நமபிக்கவே அபிப்பிராயமாகின்றது. சான்றான இனங்களை விஷயங்களை வேண்டிய அளவு ஆராயாதபாடுகளை பொறுமைவிவரணம் ஆதரிப்பதென்றவர்களால் இருக்கின்றன, அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் அநுகூலமான மாறுதல் இயற்கையாகியிருப்பதும் சிலிப பிரகார முடிந்திருப்பதும் அவர்கள் ஒரு கூணத்தினுடனொரு அபிப்பிராயத்தை மறுகூணத்தில் நான்களை கருமைமாய் நினைக்கிறார்கள். இப்படிக்க கற்றுடிப்போல கூடிக்கொண்டிருக்கிறும் அவர்கள் தங்களை அபிப்பிராயத்தைக்கு விசேஷங்களை எடுத்தவைத்தானே அதைமட்டும் காண்கொடுத்தே கேட்கச்செய்யாத ஒரு பிரவாகம் அந்த இனங்களைமீட்டில் குடிக்கொண்டிருக்கிறது. மேலும் பிரதாய பிரதாயச் சாதிக்கிறவிதத்தில் பலவாறு கொடுத்தேசொய்க்கைமீட்டும் புரியத் தனிக்கொடுக்க. இம்வாறு இனங்களை பெரும்பாலும் தரவிமானங்களுக்கு இலையாயவிடுதலும், உணமைமைய நினைமாய்ப் பொறுமைமையே விசாரிப்பதை தெரிந்தகொள்ளுகிற மார்க்கத்தை வெறுத்தலும் அவர்களை விட்டுப் பிரிப்பதை சம்பவமாய் இருக்கின்றன. இதென்ன தென்பாக்கியும்.

இப்போது கூறிய சுவைகள் மெய்யென்பதை இனங்களை பெரும்புட்டை கூடி சாறுக்க சம்பந்தம் அல்லது மதசம்பந்தமான விஷயங்களைக்குறித்த ஆலோசிக்கிற தருணங்களில் பிரதாயகூலமாய்ப் பலவாறு காண்கொள்ளலாம். அதற்குணங்களில் உட்கொண்ட பெரும்பாலும் கனிப பிரதிக்கையாய் திறந்த பெசத்தொடங்குமுன்னமே விவாதத்திலிருக்கும் விஷயத்தை அநுகூலமாகவோ விசேஷமாகவோ தரவிமானத்தை உட்கொள்ளுகிறார்கள். அக்கூட்டத்தில் பெரும்பாலானவர்களுடைய கவியைத் தான்குறிப்புகளென்கொள்ளோ, அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைமே கவனமையாகக் கேட்கவும், அவர்களை குறிப்பிடுகிற கருத்துக்களையே மெச்சவும், அவர்களுடைய தான்கவ்வீச சரிதானென்ற ஒப்புக்கொள்ளவும், சிவமயம்போல நடிக்கிற அவர்களுடைய கணத்தந்தைக்காக் கணமீட்டிக்க யதனைப்பலாமல பராமுக்கமாய் இருக்கவும், கடைமீட்ட அவர்களை சொல்லுவதைமேலலாம் திரைகூலமாய் நம்பிவிட்டும் இனங்களை விசாரிப்புகொடுக்கிறார்கள். இப்படிப்புகொடுக்க, எவ்வாறு ஒரு பிரசங்கி எவ்வளவு கவனமும் தெரிதப்பாதவருமாயினும், இனங்களுக்கு எதிர்க்கையிலை சாந்த அவர்களுக்கு இன்பமான அபிப்பிராயங்களைமாதிரித் துடிக்கித்த தனிக் குறையில் உபயோகிக்கலான கருத்துகளை பழுதெனதும், உணமைமயல்லவென்றும், அவைகளால் திமைகளை விளையத்தக்கவைமேலதும் எடுத்தவைத்த மெல்லுகொடுக்க அவர்களுக்கு உபதேசிக்க முயன்றாலால், அப்போதல்லவோ அவா படுகிறபாடு தெரியவரும்.

தென்? என்று இப்படி வினேகிசை பரிசாரமாய்ப் பேசுவார்களே தவிர, ஜனங்களுடைய கடந்தகாலம் ஒருபோதும் அங்கீகரிக்கார்கள.

தர்பிமாண்டத்திலும், தர்பிபிராயத்தையுடைய பிடிப்புகளையும் அடையாளப்படுத்தும் அஞ்சலும் அவ்வை ஆதிவினவமையே மூலகாரணமவையா? மமமுடைய வயதோடான எல்லாத் தர்பிபிராயத்தையும் இப்போது வினாவும்ப் படைக்கொண்டிருக்கிற கல்விசார்த்ததர்பி அம்முலகாரணங்கள் எவ்வாறு யோ கணியப்படுகின்றனவோ, அதற்கேற்றபடி தர்பிமாண்டம் அபிப்பிராயப்பெறக்கூறாத தர்பிபிராயம் படிப்படியாய் கட்டிவிட்டதவந்த கடைவில் இல்லாமலே போகும். இய்விட்ட பூதநிலைப் படைக்கொண்ட நாம் எவ்வாறு அந்தகாரணத்தோடு பார்ப்பட்டாலும், அதை நாம் அடையத் தருகாதால் வெறுநாட்பட்டிருக்கிறதே தவிர சமீபத்திருக்கவில்லை. தர்பிபிராயத்தை மனிதர்களுடைய உணர்வாசிரிய கோட்டையில் குடியேறி முடிவிக்கொண்டே, அந்தியுபேதனையும் சிபாயவாதமுலகாரண பகையாசிரியருடைய உபாயங்கள் நங்கனிடத்தில் அனுமொட்டாமல் உறுதியுடன் ஒரு சிபாயில் எதிர்த்தின்று, எவ்விதக் கட்டாயத்தாலும் தாய்கள் தாங்களிடையே கையாண்டிருக்காமல் கோட்டைமாட்டாத்தென்று சிபாயினாயிடுகின்றனபோன்ற கண்ணிப்பை. அந்த தர்பிபிராயத்தை எண்ணித்தெனாயிடுகிறபடியால் ஆயிரக்கணக்கால் பேர் கணியப்படினும், அவற்றினுடைய ராஜி கிருத்திரேனும் குறைந்ததால் தோன்றாமல் மயப்பட்டுத்தருகாதவாகவேயிருக்கும்.

உணமையோங்கி விருத்தியாகத்தக்க வழிவினாடாசிரி இடைபுறங்களைக் கண்டு அஞ்சாமல் கைநிபாயம் எதிர்த்துநிப்பது தந்தவந்ததை உத்தரணம்பண்ணுமொன்றையுடைய கடைமயாவிடுகின்றது. தர்பிபிராயத்தைக் கவிப்பெற்றனவாயினும் அவற்றின்பேரில் கட்டிப்பிரயோகத்தை புனைவல்போலாமல் தோன்றவந்தால், ஆரம்பத்தில் அனைக்கிள் வயி குறைவாதனவால் கம்முடைய திருஷ்டிக்கூட தோன்றினும், முடிவில் அவைகள் அபய்யப்பட்டு இவரையும் குறைவதம் தந்தவதம் தமையித்த ஆட்டிப்பெறுவதம் திசையம். சத்தியவகுபிராயம் கடைவு அவருக்குச் சொந்தமான சீறிமார்க்கத்தில திறநிலைகளை அனபோடு உடைக்கின்றனவதம், அவருடைய உடைக்காததம் பெறுகின்றனவாகுடைய உத்தரணங்கள் முடிவுபெறும்போதிலும் தமையவதம் தந்தம். இவ்வாறு காணையில் பிடிமானகொண்டே முயல்வினநிலைகளைக் கடைவு ஆதிவினநிலை அளவகளுகூற தர்பிபிராயத்தையால், முடிவில் அவைகள் முயற்சி எப்படியும் பகையபகையாமல்போகின்றன. குறையும் தாமதம் ஒத்த தமையவையையாததகாலவே தோஷ்கள் ஒருமுதலில் தமையகட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி கடைவு இடக்கொடுத்திருக்கிறார் அந்த தோஷ்களைக் கண்டுபிடித்தவரை கணிய எல்ல எண்ணத்தைய முயல்கிறவர்களைக் கடைவுக் குறியக் கடைத்தித்த உல்லாசிக்கிறார்.

தர்பிபிராயங்கள் மதவிஷயத்தில் பாதிப்பதற்கு, சான்றிபுறப்படி கடைவகுத்திர தோழிவகையில், உலகதாமகவிலும் அவ்வாறு பாத்தரமாயி ராவினும் அவைகளால் வினையாருக தமையகட்டுமொத்ததற்கு எல்லாவிஷயங்களிலும் அபயரமாவே இருக்கின்றன ஒவ்வொரு காலவிரேஷத்தில் கா

பிப்பிராயங்களால் உலகத்தார் ஷேமம் எதனைவிதங்களால் கொண்டுபோக மனிதர்கள் திருஷ்டாந்தமாய்க் கண்டிருக்கிறார்கள். வைத்தியசாஸ்திரப் பண்டிதர்கள் தரப்பிராயங்களைப் பாராட்டி எதனைநிபந்தனாக அபிப்பாயமாய் உயிர் கஷ்டத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். சட்டவிரமால் வலவரும், ராஜதந்திர பாரங்கதரும் தரப்பிராயங்களை உட்கொண்டதனால் குடிசைகளுக்கு எவ்வளவு நிலைகள் விசேத்திருக்கின்றன? பழுதான அபிப்பிராயங்களில் பிடிமானம்வைத்த வாத்தகர்கள் தலைகாலதெரியாமல் விவாபாரம்மண்ணி எவ்வளவு பொருள்கஷ்டம் அடைந்திருக்கிறார்கள்? வித்தியாப்பிரவாதகர்களுடைய முறைபிறழ்வான அபிப்பிராய பேதல்களால் வித்தியாப்பிரவாதகர்கொண்டு தலைவெடுத்து முன்னுக்குவரச் சித்தமாயிருக்கிற சித்தங்களுக்கு எவ்வளவு இடைபுறங்கள் தெரிவித்திருக்கின்றன? இவையித பிரமாணங்களுக்கு முன்னொழியிருக்கிற தரப்பிராயங்களின வலிமைமையிருந்தது எவ்வளவு புத்திமுதிர்ச்சிப் பரிசாரமாகச் சொன்னதும் போதாமானவையேதான்.

மேலே உரைத்திருக்கிறபடி அபிப்பிராயம் பிரதநியக்ஷிராமனைததை ஆதார மாய்ப் பெருமல் ஆரமணத்தைக்கொண்டு உண்டாகிறதாயிருக்கிறபடிபாஸ், ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஏதோ ஒருவித உதேசத்தை நாம் உட்கொண்டு, அதிலே கம்முடைய அபிமானத்தைவெ திர வைக்கிறதற்குமுன்னே அதை நாம் ஊக்கித்தையாப்ப பரிசீலனை செய்யவேண்டியதுதந்திர, அபிமானத்தை வைத்த பிரகும் அயலா எதிரிகடையாகத் தொடுக்கிற நியாயவாதகன்களை ரொடிகொடுத்தக் கேட்கவும் நாம் சித்தமாயிருக்கவேண்டும். கம்முடைய அபிப்பிராயம் சூத்திர மந்தராயிருக்குமளில், உதரப்பிரதிரவாதங்களுக்கு நாம் அயலாகச் கொடுக்கிறதி ளை ஆத அபிப்பிராயம் புடயிடும் பொருளோடு மென்மேறும் மதிப்பேறமே தந்திர ஒருகாலும் குறைமடட்டாதல்லவா? அப்படிக்கிடில்லாமல் பரிசீலனைவில் பிரகாரத்தெறு ஏற்படுமளில், அதை விச்சய குணத்தை உட்கொண்டு அதைதரப்பிராயம் கிடைப்பதற்ககதம், கெடுமகாரியும் அல்லவென்று அதை விட்டொழிப்பதே கமக்குக் கடமைமாயும், கம்முடைய பிரயோஜனத்துக்கு அநிதததாயும் இருக்கின்றன.

சில சமயங்களில் அபிப்பிராயமென்றால் மனிதர்களைக்குறித்ததாவது, 'வந்துக் களைக்குறித்ததாவது நாம் மனதிலே மதிக்கிற விதமென்ற பொருள்கூறலாம். உட்கும் புறமும் ஒருதகை சுடமந்திருக்கிற மனிதர்கள் எவர்களைப்பற்றி ஒருக காலும் தோஷத்தை அறிவாக்கொண்ட அவர்கள் விஷயத்தில் கலை அபிப்பிராயத்தைவெ தந்திரமாய் உட்கொள்ளுகிறார்கள். அவ்வகை மனிதர்களை தாவகளை தெரி பிரகாரவாக்களாயிருக்கிறதற்கும், அயலாரும் தகைப்போன்றவென்ற கம்புதிர தேதவி, விபரீத அபிப்பிராயங்களை சித்தமையாயுட்கொண்ட ஆயத்தப்படுகிற நிலை. அதே அயலா சாரணமாய் கம்பிக்கைவராகமும், விவாதககாதக மும், பொருளி மறததனுமளிய அநாமவொருகெழுளவாகவென்று பல திருஷ்டாந்தங்களால் சான்றுமயதநில தெனிகிறவகையில் அவர்களைப்பற்றி அதை உததமர்கள் சந்தேகிக்கிறதும் விழிப்பாயிருக்கிறதயில்லை. இப்படிக்கு இயல்பாய் கம்பிக்கைவைக்கிற சாதகிதாமம் சுடியவகையில் எப்போதும் கம்முடி

கவந்தா ஏதுவாகிறதெதவிர ஐப்பததைத் தருகிறது யிதக அருமை. இன்ன உணமைமைய அடியில் தொகுத்திருக்கிற விளக்கத்தால கண்டுகொள்ளும் மூலகுணம் அவ்வது பிரமிருதி ஶாமந்தெட்டிருக்கிற மனிதர்கள் தங்களுடைய தெரிவையகருவித்தல் சீர்தேக்கெனையே, உலகத்தாள் கிழிப்பாவிருக்கிறாகென்ற தெரிவையகொண்டமாதநிறத்தில் அவ்வீத சீர்தேக்கத்தினும் சீரெதிரைப்பினும் தவ கருமைய பிரமிருதி தேவையகரும சபடவெஷங்களும விருகமபடி உபாயம் தெரிவதில் பிரயாசனகருமதில்லை. அந்த மனிதர்களை தவகளை உலகத்தார் நிக் கப்பட்டமாயும் கம்பிகையையும் உபசரிக்கிறாகென்ற தெரிவையகொண்டால், உலகம் தங்கவீட்டத்தில் குணதோஷியிருப்பதை சீர்தேக்கியுயிலும் எனபதாக நினைத்து, உலகத்தாருடைய கல்ல அயிப்பிரயதகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளப் பலவிதத்தினும் விருப்பமுள்ளவாகையிருக்கிறாகன. எனவகையில் கருகிற யவ ன்கள் தங்கவீட்டத்தில் பகையைப் பறாட்டித் தங்களை எதிர்க்கிறவர்களைச் சகல தகையும் பறித்துகொண்டு திகம்பரக்களாக ஒட்டியிடுகிறாகன. அந்த யவனா களை தகைகருமைய காவையத்தை கம்பித் தகைக ஆதாவதை தெரியவது அடுகெ தவகளைப் பூலிழியமாயும் அன்பாயும் உபசரிக்கிறாகனவவ?

கம்பமப்பொல் மானிடநுணமமெடுத்திருக்கிற எல்லாப் பிராணிகளைகருதித் தம், சீரெதிர வாச்சவையத்தை வகிறத கலை அயிப்பிரயதகையே கொள்வி வகுதல உததமம். அப்படிச் கொல்ல அவகவிக்காத காலத்திற்குட ஆவகிமு ண்டாயிருக்காலமாதநிறமே கெட்ட அயிப்பிரயதகளைப் பாராட்டலாமெயல் லாமல், அல்ப வியாங்களைக் காரணமாகக்கொண்டு அப்படி செய்வது எவ்வ எவுக் தருதியல்ல. கீதநியென்பதே மனிதனாகுப் பிரபலமுஷணம்! அதில் லாதவன மானிடப்பதாமிருக் கெவகாலத்தில் அது கைவிட்டுச் சோர்ந்த போனும் மறுபடியும் கைக்குவருகிறத அருமை. ஒருவர்க்குவித்தது காம் பிரதிகலமான அயிப்பிரயதகளை வெயிவிடுகிறதிலும் அவனுடைய கீதநியைக கெடுதது, அவ்வாதத்தை உண்டாகுகிறதாக ஒருவேளை கெல்லாமல்வவ? அந னும் அவன உசராதத்தை இழந்த கிரககையைடைந்த கீதநியை மறுபடி யும் கம்பாதிக்க முயல்வதில்லை. ஆகையால் ஒருவனுக்கு கீதநியுண்டாகிடு வழியைத் தரயிப்பிரயதகனாகிய வெயிமைப்பொட்டு கிரகதாம் பாதணம்பண னிவிடுகிறதாக ஏற்படுகிறது. இவ்வாறே கல்வொழுக்கெயிலாதவர்களைக்கு தித்து கம்பமுடைய அயிப்பிரயதகளை தாரணமாய வெயிப்படுகிறதிலும் அவர்களை கீதநியைகருவித்திருக்கெனென்பது மட்டும் இல்லை, அவர்களைப் பகையா வினாகக் செய்தகொனுகிறதாதவிர, அவர்களுடைய தஷடபிரமிருதிக்குத் தக்கபடி அவர்களை கண்டால் காம் பயப்படவேண்டியதாயுயிருக்கின்றது.

கலைகூறப்போதக்க கிரகங்களைப்பற்றியாயினும், கிறப கிதநிக சைகித சாதித் தியம் எனினும் மருவிசுப்பததை எனில் காததக்க விதநியைவிஷயங்களை விஷக்குகிற கிரகங்களைகருவித்ததாயினும் மனிதா ஆதநிரப்பட்டு அயிப்பிரயத களை ஏற்படுத்திகென்கூடுகிறத இவகதான் அநனும் விசயத்தகை திமைக்கு மாதநிரம் அளவிடும். கலைகூறத்திற கிறகை கெ புவவாகன பதநித் தர்மவி ரோதமான கெட்ட அயிப்பிரயதகளைக் கொள்வதிலுல கிருத்திகரு வாதக்க

இவற்றைப்புகழி வலிமையுள்ள எந்தையேயர்சா மனோச்சாதகையும இஷ்ட பலியையும் இழைந்திருக்கிறார்களா? யோக்கியமையிற நிறைந்த வித்தவானாக அய னாருக்கும் தாயபந்த மனநிலை கருநாதங்குணாயிருமம, இல நருணங்க ளிற் பதட்டநிலை நகைஞரேம தெரியாமல் தக்கவமான முடிவை உண்டு பண்ணுகிறார் ஒரு பிரதேசத்தவானவர் இரவும்பகலும் தூக்கமுதலிய சவுக்கியங்களை விட்டொழிந்த மனநிலை ஆமநிலையலாமல் உழைப்பெடுத்தல் செய்த ஒர் பிரதேசத்தை ஆத வித்தவான்கள் இலவேண்களில் தட்டமாய் ஆராய்க் திடாமல பாணவயிட்டோமெனநிற பேணாமடமும் எனபிதள எசுழினி பழல் குறையோல் பிசகான அபிப்பிராயங்களைப்பற்றி மொழிகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களை ஐக்கள்களில் பரவுதலிலும் ஒரு அபவாதம் காட்டில் தீர்த்தவகிடுகின்றது. இந்ந அபவாதத்தை உலகப்பகையாக அந்த பிரதேசத்தா கருதி தம்முடைய கணமுயற்சி இனி ஒருகமரட்டாதென்று வெறுப்பையும் திரா னசையையும் அகட்டாத, தீர்த்தியாவது வீபாருளையது கடைக்கத்தக்க பிராப்தி தமக்கில்லாமென்று தக்கநிலில் ஆழ்ந்த தலிக்கிரா. இய்தித தாயபந்தைப் புத்தியரியாமல் விசுத வித்தவான்கள் உடனே தம்முடைய குற்றத்தை அறிந்த அதை விடுதலாத முயலுகிறதமுண்டு. ஆனால் தன்பததைமுண்டாக்கின பிறகு அப்பித முயற்சி கீர்த்தியைப் பவனபெறமாட்டாத. அவா இரக்கமுள்ள சவராயிருப்பாராகில், தம்முடைய பதட்டநிலைமுண்டான பெரல்லைக்கைக குறித்த எப்போதும் ஏக்கமுற்றத தயங்காமலிருக்கமாட்டா. அந்நால் தன் பப்படடவனுக்கு எய்வகை பரிசாரமுயில்லா நோத்தபொருளவன் எப்போதும் கொத்தவனதான்.

இப்படிக்குத் தரப்பிராயங்களை இப்பர விநோதமான அளவுற்ற தீமைகளை வினைநிறை திரசயிப்பதே மேலே எனாந்திருக்கிற விவரங்கயிலிருந்து திரட்டி யெடுக்கத்தக்க சாரங்கசமாம். ஆகையால் மனிதர்களைல்லாரும் ஆதநிரம, பிடிவாதம், தரபிரானம், கவப்பிரயோஜனம் ஆகிற தரகாரங்களைவிட்டு, பொறு கை, உணமையிலஅபிமானம், சௌலப்பியம், லோகோபகாரம் ஆகிய இந்ந ாலலொழுக்கங்களை எப்போதும் பாராட்டிவந்தால், நல்ல அபிப்பிராயங்களும ததவமும ஒங்கிச் செழிக்கும். அந்நால் எல்லா கலங்களையும் அறிக்க வல்ல வராவே உடவுச உலகாபிப்பா. மனிதர்களும் இப்பர சாதகங்களைப் பெற்றுக் கமாய வாழ்வதவருவாகை.

ச ம ா ச ா ர ம் .

ஐரோப்பாவில் நடக்கும் யுத்தம்.

பிரான்சியருக்கும் புருஷியருக்கும் பெரிய யுத்தமொன்று தலைப்பட்டு நடந்துவருகின்றது. இதற்குக் காரணம் பலவுண்டு:

நெடுங்காலமாக 'பிரான்சியருக்கும் புருஷியருக்கும்' உள்பகை மூண்டுகொண்டிருந்தது. இவ்விருந்தத்தாருடைய தேசங்கள் அடுத்தடுத்து இருக்கிறபடியால் தேச எல்லைப்பற்றி அவர்களுக்குள் விரோதமுண்டாயிருந்தது. 1866-ம் வருஷத்தில் புருஷியர் ஓன்ஸ்டிரியரோடு யுத்தஞ்செய்து அவர்களை ஜெயித்துத் தங்கள் ராச்சியத்தையும் வல்லமையையும் விஸ்வரமாகக் கொண்டெனினிமித்தம், பிரான்சியர் பொறுமைகொண்டாராள். இவ்வித ஏதுக்கனிஞாலுண்டாயிருந்த உள்பகைபின்மூலமாய் இருந்திருந்தாரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் படையெடுக்க நெடுநாளாக வகை தேடித் தங்கள் சேனைகளை மிகுதியாக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

தற்காலத்தில் ஆரம்பித்திருக்கிற யுத்தத்திற்கு பிரான்சிய சக்கரவர்த்தியாகிய, மூன்றாம் நேபோலியன்தான் முக்கிய காரணரென்று யாவருந் சொல்லுகிறார்கள். இவருடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரும் இவருக்கு முந்தியிருந்தவருமாகிய முதலாம் நேபோலிய சக்கரவர்த்தியானவர், ஆதியில் ஒரு சாதாரண பிரஜையாயிருந்தும், தமது அதிகார சாமர்த்தியத்தினால் படிப்படியாய் உயர்ந்து கடைசியில் பிரான்சு ராச்சியத்தைக் கைவசப்படுத்தி, தம்மை அதற்குச் சக்கரவர்த்தியாக்கிக்கொண்டார். இவர் இப்படி ராச்சியத்தை அபகரித்துக்கொண்டவரென்றபோதிலும் அவருடைய அரிய நிறமைகளினிமித்தமும், யுத்தங்களில் அவரடைந்த சிறந்த வெற்றிகளினிமித்தமும், வெகு தேசங்களை ஜெயித்துத் தமது ராச்சியத்தோடு சேர்த்தெனினிமித்தமும் அவருடைய பிரஜைகள் அவரை மிகவும் நேசிந்து வந்தார்கள். இவருடைய சந்ததியானும் இப்பொழுது சக்கரவர்த்தியாயிருக்கிற மூன்றாம் நேபோலியனானவர், பிரஜைகள் தம்மை சரியானபடி நேசிக்கவில்லையென்று கண்டு அவர்களுடைய பிரிதியைக் கவரும்பொருட்டு ஆதிமுதல் பல பிரயத்தனங்களைச் செய்துவருகிறார். தற்

காலத்தில் பிரஜைகளின் சீரமைப்பைப் பார்க்கையில் தமக்குப் பிற்காலம் சாட்சியம் தமது பிள்ளைக்கு அளப்படுவது சந்தேகமென்று அவர்கள் கண்டதினாலும், பிரான்சியர் யுத்தப்பிரிவுமும் அந்நிய தேசங்களை ஜெயித்துக்கொள்ள அடங்காத அவலவுடையவர்களுமென்று அந்நியர்களினாலும், அவர்களை யுத்தங்களுக்கு நடத்தி அந்நியநாடுகளை ஜெயித்து அவர்களை சந்தோஷப்படுத்தி சாட்சியத்தைத் தமது சந்தநியாருக்கு நிலைவரமாக்கிப்போடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்.

காரியம் இப்படியிருக்கையில் ராஜாததி விஸக்கப்பட்ட ஸ்பானிய தேசத்தில், பிரஜைகள் அங்கங்கே தங்கள் தேசத்திற்கு அரசன் ஒருவனைத்தேட ஏதாவண்டாயிற்று. பலர் மாட்டோமென்று சொல்லியும் கடைசியில் ஜர்மானிய தேசத்தைச்சேர்ந்த ராஜகுமாரன் ஒருவன் ஸ்பானிய தேசத்திற்கு அரசனாகச் சமமதித்தான். இவன், ஒரு வகையில், புருஷிய ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். நேபோலிய சக்கரவர்த்தியானவர் இதுதான் சமயமென, புருஷிய ராஜதானியிலுள்ள தமது ஸ்தானபதிக்கு, புருஷிய அரசனிடத்தில் மேற்சொல்லப்பட்ட ராஜகுமாரன் ஸ்பானிய தேச அரசனாகும்படி இடங்கொடுக்கக் கூடாதென்று பிடிவாதமாகச் சொல்லும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே ஸ்தானபதி அரசனிடத்தில் இக்காரியத்தைப்பற்றிக் கொமததப்பாய்ப் பேசினான். அதனால் அரசன் கோபங்கொண்டு ஸ்தானபதிக்கு யாதொரு மறுமொழியும் கொடாமல் அவன் உடனே தமது ராஜதானியிலிருந்து புறப்படவேண்டுமென்றுக் கட்டளையிட்டார். உடனே பிரான்சியர், சண்டைரய்வோமென்று தங்கள் தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதன்மேல் புருஷியரும் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமானார்கள்.

யுத்தம் ஆரம்பித்து சில சண்டைகளும் நடந்திருக்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலும் பிரான்சியரே அபஜெயமடைந்து, சில கோட்டைகளைப் பறிக்கொடுத்தது, அநேக ஆயிரம் ஜனங்களையும் இழந்திருக்கிறார்கள். கடைசியில் இந்த யுத்தம் எப்படி முடியுமோ தெரியவில்லை. பிரான்சிய சேனையை சக்கரவர்த்தியும் அவர்குமாரனும் நடத்துகிறார்கள். புருஷிய சேனைக்கு புருஷிய அரசனுடைய சிரேஷ்ட குமாரன் அதிபதி. இவர் தமது மகா சாஜாத்தி அவர்களின் சிரேஷ்ட புத்திரியை விவாகஞ்செய்தவர்.